

ПРОЕКТ
за
НОВОЗАВЕТНА
КОНСТИТУЦИЯ
на
НАРОДОВЛАСТИЕТО
в България

Настоящият проект се явява **проявление на колективния български дух** и по тази причина никой не може да притежава персонални авторски права върху него.

Една от целите на проекта е предизвикване на **широк обществен дебат** по темата за справедливо всенародно самоуправление в България.

Затова, всеки желаещ има пълното право, изхождайки от собственото си разбиране за полза за обществото, да копира, разпространява и тиражира, в това число и с комерсиална цел, настоящия проект, в пълен обем или фрагментарно, с всичките му достъпни технически средства, без това да води до изкривяване или извращаване на смисъла и контекста на заложените в проекта идеи.

**Проект за новозаветна конституция
на народовластието в България**

Автор: Родолюбиви Българи

Издателство Хелиопол

ISBN 978-954-578-341-8

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

Целта на настоящия проект е да покажем как би изглеждало едно реално действащо народно самоуправление и с това да опровергаем хилядолетното схващане на властимащите, че народът не е способен сам да определя съдбата си.

Искаме да предложим един модел за промяна на света и живота ни към по-добро, модел за спасение, чрез народно единение, чрез надрастване на партийните и верските си пристрастия.

Искаме сами да изберем и да запишем правилата, по които да живеем, в една Новозаветна конституция, която е в унисон с волята на създателя, която гарантира жизнеспособността на обществото ни, достойнството и силата на духа, честността и отговорността.

Конституцията се явява основният закон, който задава правилата и формира процесите на живота в България. От посоката на тези процеси зависи ще пребъдем ли като общество или ще изчезнем за в бъдеще като народ.

Според конституцията ни от 1991 г. на практика народът не управлява, а е управляван, понеже нито една обратна връзка в схемата на управлението на държавата не се затваря към него. Това е така, защото основният ни закон е писан под диктовката на тези, които имат полза от сегашното положение на нещата. Това са местни, чуждестранни и наддържавни олигархични (наричани преди буржоазни) финансово-политически структури. Техните цели са антинародни. Виждаме го по резултатите от стартиралите след 1990 г. унищожителни за живота и обществото ни процеси.

Във Вселената всички процеси са управляеми. Те са йерархично вписани един в друг и взаимно зависими. Не съществуват неуправляеми процеси. Нещата са се случили по

необходимост такива, каквито са днес, защото някой е имал изгодата и властта да ги реализира.

Власт, това е умението да се управлява реално, на практика.

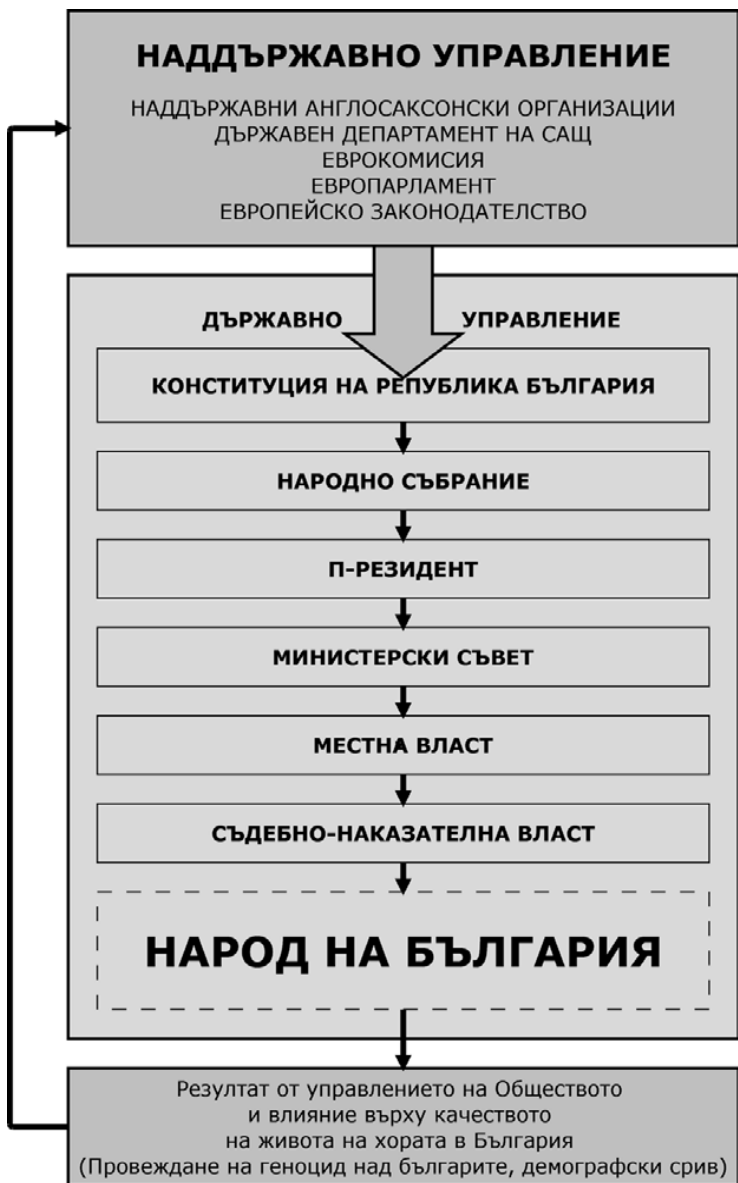
А управлява този, който умее да различи новия фактор на средата, да се определи към него, да си постави цели и да формулира концепция, по която да ги достигне. Който участва в тези първи четири етапа, той управлява, той е **концептуално властен**.

Едва следващите етапи от управлението са създаване на структура (организация, фирма, държавен апарат, писане на закони), снабдяване на тази структура с всичко необходимо и следене тя да работи за приближаването до целта. А след достигането ѝ структурата се унищожава. Това са етапите от **пълната функция на управлението** и те са в сила за всяко управление или самоуправление.

Затова изглеждат смешни всички опити за смяна на системата чрез промяна на структурата на съдебната система или избирателния закон. Те са следствие на вече формулирана чужда антинародна концепция. По нея е изградена цялата структура на държавния апарат. Обратните връзки в управлението се затварят към този който реално управлява, а това не е народа.

Без особено да се фокусираме върху това, как точно държавата ни е прихваната от структурите за наддържавно управление, построени по робовладелската концепция на управление, най-общо схемата на външно колониално управление на съвременна България е показана на фиг. 1.

Целите на създателя на тази структура са ние сами да разстроим и самоунищожим обществото си, а докато трае този процес, той да източи всичко ценно от България и общество-то ѝ като ресурс.

Фиг. 1. Модел на настоящото управление на България

Широко разпространено е мнението, че за това са виновни безнравствените ни управляващи. Но те не управляват, а изпълняват разпоредбите на наддържавното управление, тоест те са марионетки, елемент от структурата за премачкване на народа ни. Дори и читав човек да попадне в държавния апарат той се покварява, защото схемата на управление е специално конструирана да не отчита мнението на обществото.

Решенията на народа („суверена“) се свеждат единствено до пускане на бюлетина веднъж на 4 години, за да бъдат избрани безконтролно-безотговорните държавни чиновници, които лобират за далаверите на финансовите си господари, нехаят за качеството на живота на обществото на България.

Оказва се, че по същество ние живеем в завоалирано колониално робовладелско тълпо-елитарно общество. Елита се избира от тълпата, а истинските робовладелци дори не са сред нас.

Тълпата е сбор от хора, водени в мисленето си от авторитетите на водачите си и разсъждаващи според културните митове в преданията, светите писания и книги. Тълпата се превръща в народ, когато всеки един индивид придобие собствено критично мислене.

Безконтролността на управляващия „елит“ е замаскирана с лъжливия принцип за „независимост на властите“, който им позволява да се окопаят с привилегии за недосегаемост, безнаказаност и безотговорност (чл. 69¹, чл. 70 ал. 1², чл. 103.

¹ Чл. 69. Народните представители не носят наказателна отговорност за изказаните от тях мнения и за гласуванията си в Народното събрание.

² Чл. 70. (1) *(Предишен текст на чл. 70, изм. – ДВ, бр. 27 от 2006 г.)* Народните представители не могат да бъдат задържани и срещу тях не може да бъде възбудено наказателно преследване освен за престъпления от общ характер, и то с разрешение на Народното събрание, а когато то не заседава – на председателя на Народното събрание. Разрешение за задържане не се иска при заварено тежко престъпление, но в такъв случай незабавно се известява Народното събрание, а ако то не заседава – председателя на Народното събрание.

ал. 1³, чл. 132 ал. 1⁴ от конституцията от 1991 г.⁵).

Властите не само че не са независими, а са пет на брой, йерархично подчинени една на друга. **Концептуалната власт** набелязва целите и формулира концепцията на управление. **Идеологическата власт**, представена от партии, показва на хората посоките за постигане на тази концепция, облечени в идейна опаковка, която е така поднесена, че да се приеме от обществото, дори когато концепцията на управление е насочена срещу него. **Законодателната власт** пише законите по тази концепция и по тези идеи. **Изпълнителната власт** следи живота да протича според тях, а **съдебно-наказателната власт** раздава наказания за този, който не е съгласен с наложените от законите правила.

В едно наистина про-народно управление идеологическа власт, като институция, не е необходима, защото целите и концепцията за управление са ясни и прозрачни за целия народ.

Всъщност смяната на системата се заключава в смяна на концепцията на управление. А такива съществуват само две. Първата, сегашната, е робовладелска: „Аз съм господар, а вие сте ми роби, но не трябва да разбирате за това.“ А втората е справедлива: „Всички заедно да заживеем добре.“ Тези две концепции взаимно се изключват.

Законите, произтичащи от тях, формират правилата на мисленето на хората и водят до появата на две съвсем различни общества, с коренно различно отношение към човека.

³ Чл. 103. (1) Президентът и вицепрезидентът не носят отговорност за действията, извършени при изпълнение на своите функции, с изключение на държавна измяна и нарушение на Конституцията.

⁴ Чл. 132. (Изм. – ДВ, бр. 85 от 2003 г.) (1) При осъществяване на съдебната власт съдиите, прокурорите и следователите не носят наказателна и гражданска отговорност за техните служебни действия и за постановените от тях актове, освен ако извършеното е умишлено престъпление от общ характер.

⁵ <http://www.parliament.bg/bg/const>

Държа да подчертая, че **именно промяната на правилата, разписани в закони е технологията за програмиране на бъдещето**. Следователно става въпрос за бъдеще, което съществува в два варианта. Първият е само за шепа избрани, а останалите остават излишни (програмата „Златен милиард“ на Римския клуб, целяща депопулация на населението на планетата). Вторият е с бъдеще за всички нас – всички заедно да посрещнем предизвикателствата на времето.

Всяка концептуална власт работи, за да осъществи своя вариант на бъдеще за себе си. И всяка има способността да се самоопазва със свои силови структури.

Така поставен, въпросът обяснява много от причините за това, което се случва в България след края на студената война. В САЩ си раздадоха медали за победата в нея, а ние, като победена страна, се превърнахме в реално експлоатирана колония със затихващи функции.

Победената страна винаги плаща разходите по войната, затова днес България е окупирана територия, а целта на всяка окупация е ликвидация. За победителя ние сме излишни като общество, поради културната ни несъвместимост с англосаксонската цивилизация. Ето защо структурно (с умишлено насочвани „неадекватни“ действия на марионетките от държавния апарат) и безструктурно (с външно контролирано медийно информационно въздействие, НПО-та, и външно наложени финансово-банкови ограничения) се разрушават стълбовете за съществуването на обществото ни и днес сме свидетели на:

- културна ерозия на изконни нравствени добродетели и език, рушене на информационни кодове, символи, смисли и на подмяна историята ни;
- демографски срив, поради разбягващо се население и ниска раждаемост;

- катастрофа в образованието и педагогиката – невъзможност за предаване на знанията, за да просъществува обществото ни;
- задушена икономика със затихващи функции и население без поминък.

Ние искаме да преобърнем в противоположна посока тези смъртоносни процеси и да създадем жизнеспособно общество с култура гарантираща живота му за хиляди години, с адекватно образование, силна икономика и здраво и многобройно население, живеещо в хармония с природата и космическите закони.

Конституцията от 1991 г. се явява програма за начина на живот в страната ни, но в нея са вмъкнати (вече установихме защо и от кого) вредни за обществото ни законови разпоредби. Ако не ни харесва да сме колония, трябва да премахнем ясно закрепения в нея колониален статус на България. А именно:

- Чл. 11 ал. 2⁶, според който ние сме без право на собствена държавна **идеология**, т.е. без право на собствена стратегия за развитие като общество и без право да знаем накъде да вървим и да определяме настоящето и бъдещето си;
- Чл. 22 ал. 1⁷, който позволява на чужди граждани да купуват земята ни;
- Чл. 5 ал. 4⁸, който поставя международните договори

⁶ Чл. 11. (2) **Нито една политическа партия или идеология не може да се обявява или утвърждава за държавна.**

⁷ Чл. 22. (1) *(Изм. ДВ, бр. 18 от 2005 г., в сила от 01.01.2007 г. и не се прилага към заварените международни договори.)* Чужденци и чуждестранни юридически лица могат да придобиват право на собственост върху земя при условията, произтичащи от присъединяването на Република България към Европейския съюз или по силата на международен договор, ратифициран, обнародван и влязъл в сила за Република България, както и чрез наследяване по закон.

⁸ Чл. 5. (4) **Международните договори**, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното

ри и закони да са с предимство пред нормите на вътрешното ни законодателство. Тоест ясно посочва, че страната ни се управлява отвън, а не от народа си.

За да се елиминират формите на колективния егоизъм, разрушаващи обществото ни, в новата Конституция трябва да заложим **принципите на справедливостта** в отношенията между хората и хармонията с природата, **принципите на жизнеспособността** на обществото, а също да опишем ясно как работи **структурата на държавния апарат** и **как народът реално осъществява властта си**.

- **Основната цел, заложена в новата Конституция, е изграждане на жизнеспособно и справедливо гражданско общество в България, живеещо в хармония с природата и космическите закони, което да създава условия за развитието на пълния генетично заложен потенциал от възможности във всеки човек.**

Кои са принципите, гарантиращи справедливостта и жизнеспособността на обществото?

1. Общество без експлоатация.

- В България да няма експлоатация на човек от човека, както и на човек от държавата. Това налага изчезването на частната собственост като основен източник на експлоатация при отдаването ѝ под наем (когато някой без да работи получава пари, заработени с чужд труд, само защото има привилегиата да притежава нещо, което другия няма). Да съществува само лична, обществена и кооперативна собственост.
- Общество на сътрудничеството, обединено в ресурсите си и фокусирано върху решенията.

2. Общество без привилегии.

- Всички граждани в България да се раждат свободни и

право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

равни по достойнство и права, с равен икономически и социален статус, и равни пред закона.

- В обществото да не съществуват никакви привилегии основани на раса, етническа принадлежност, произход, вероизповедание, пол, образование, убеждение, политическа принадлежност, лично или обществено положение или имуществено състояние.

3. Общество със свободен достъп до информация.

- Всеки гражданин в България да има право на пълен достъп до информация от всякакъв вид, тип, род и ниво. Това е условието за истинска демокрация!
- В България авторско право да не съществува, а всяка идея сепревръща в общонародно достояние и се ползва за добро в живота на обществото.

4. Справедливост в производствените отношения и разпределението на богатата, гарантиращи нормалното развитие на обществото, отглеждане на децата в семейство и вътрешното израстване на личността.

- Икономиката на България да е ресурсно разпределителна, изградена от справедливи производствени модули, образуващи по възможност пълни технологични вериги. Тя да е планирана с решаването на уравнението на междуотрасловия баланс, в което се отчитат и гарантират само демографски определените потребности на обществото (т.е. от дрехи, храна, вода, обувки, дом, безплатни образование, здравеопазване, обществен транспорт и интернет и достойно отглеждане на децата в семейството) и без включване на деградационно-егоистично-паразитните такива (от излишен лукс, порно и шоу индустрия и др.).
- България да развива такива наука, промишленост, енергетика и транспорт, които не замърсяват приро-

- дата и не са опасни за населението.
- Банковата система да работи с нулев лихвен процент и да има чисто парично разплащателни функции, гарантиращи движението на паричните потоци в икономиката.
 - Финансовата система да е тройно ешелонирана – с левове за вътрешно налично разплащане, безналични левове за инфраструктурни проекти и валутни левове за международно разплащане.
 - Да се забрани работата на фондовите борси на територията на България.
 - Българската народна банка да е подчинена на министерството на финансите.
 - Земята на България да е изключително и само общо-народна собственост без право да бъде продавана или наследявана.
 - Трудът се дели на производствен и управленски. Работният ден е предимно четиричасов, но не повече от осемчасов.
 - В България да се забрани производството, разпространението и наличието на генномодифицирани храни, растения, животни, продукти и съставки.

5. Култура, водеща до единение и утвърждаваща нравствените добродетели. Адекватно образование, залагащо мечтите и движението към големи, общонародни цели и формиращо общество с Човешки тип психика.

- Образованието в България да възпитава у подрастващите до 14-тата им година Човешки тип психика, а именно личности с воля, подчинена на диктатурата на съвестта. Читалищата отново да станат средища на просвета, самообразование и свободна обмяна на идеи чрез живото слово.

- Колкото е по-малка възрастта на децата, толкова да е по-голяма професионалната подготовка на педагозите, които работят с тях.

6. Способност за самозащита на обществото.

- Военната служба да е задължителна за здравото мъжко население и доброволна за жените.

Ето каква трябва да бъде структурата на държавния апарат. (виж схемата на стр. 14)

- Всяко важно решение за обществото и страната, да се взема пряко от народа чрез **референдум**, като тежестта на всеки глас в гласуването се влияе от индивидуалната информираност и компетентност на гражданина.
- В държавния апарат да няма парламент, нито да участват партии, а само държавни служители, назначавани с конкурс, според компетентността си. Качеството на техния труд да се контролира от система за народен контрол, която може да предизвика отстраняването им по всяко време, при установяване на закононарушение, корупция, престъпен лобизъм или некомпетентност.
- Президентът, министър-председателят, главният прокурор, кметовете, окръжните прокурори и окръжните полицейски началници да се избират пряко от народа с референдуми.
- Властите в България да са пет: **концептуална, идеологическа, законодателна, изпълнителна и съдебно-наказателна**. Те са йерархично подредени и подчинени една на друга в посочения ред.
- **Концептуалната власт** се осъществява от решенията на народа в референдумите.

НАРОД НА БЪЛГАРИЯ

Фиг. 2. Модел на управление чрез народовластие в България

- **Идеологическата власт** е изключително информационна и се осъществява от генерираните в обществото идеи, огласени широко в идейното събрание и от медиите. Благодарение на нея хората формират мнението си и сами избират на референдум общонародните идеи и посоки на стратегическо развитие на страната.
- **Законодателната власт** се осъществява от законодателното събрание, което твори законите в съответствие с Конституцията и решенията от референдумите.
- **Изпълнителната власт** се осъществява, от президентството, министерския съвет, областните и общински администрации, според Конституцията, законите и решенията от референдумите. Тя отговаря за управлението на всички фактори, от които зависи Живота в България.
- **Съдебно-наказателната власт** се осъществява от съд, прокуратура и следствие, които разрешават възникнали конфликти и налагат наказания за неспазване на установения от законите и конституцията ред.
- Работата на всички власти се наблюдава и контролира от **системата за народен контрол**, която едновременно с това проучва състоянието и реагира в посока на удовлетворяване на потребностите на обществото. **Системата за народен контрол** да контролира и работата на рейтинговите агенции и влиянието им върху медиите.

Представеният модел е за директно народно самоуправление чрез референдуми. Но това не е единственият начин за народно управление. Възможни са такива и чрез пряка или дори с представителна демокрация (както сегашната). Петте

власти отново задължително ще съществуват под една или друга форма. Но най-важното условие, едно управление да бъде про-народно е наличието на обратна връзка, като **система за народен контрол**, която да контролира държавния апарат да си върши работата по достигане на всенародните цели. Без това условие народът не управлява!

Етапи и цели в прехода към нова държавност.

За всеки, който осъзнава сегашната ситуация в страната, желае свободата и вярва, че има възможна алтернатива за нормално развитие на обществото ни и едно по-добро бъдеще за България, ето пътя как да постигнем мечтата си и къде да фокусираме усилията си във прехода към нова държавност.

Първи, подготвителен етап. Задачи.

1. Разучаване и осъзнаване. Нека всеки, който се докосне до идеите заложи в проекта за Конституцията на народовластието, да си представя картинката на нашето бъдеще – **образът на победата**. Четейки, нека всеки от нас си представи как би изглеждала България, ако всички тези идеи залегнат като правила, по които да живеем.

Нека удържаме важните неща от тази картина ежедневно в умовете си. Нека да знаем какво искаме по протести и митинги. Тогава никой няма да ни отклони от главната цел – да създадем нашата реалност на справедливо народно самоуправление. Необходимата достатъчна критична маса от твърдо убедени наши съмишленици, за да бъдат приети добронамерено идеите за нова държавност от цялото ни общество, е 5 до 7 процента, или около 300000 души.

2. Разпространение и разяснение на идеите, чрез разговори, дискусии, лекции, форуми, интернет мрежи и блогове.

3. Разпространение на идеите сред членовете на първичните звена на всички видове организации и партии. Необходимо е хората да знаят и да мислят за това като за нещо възможно, което ще се случи.

4. Постепенно преодоляване на медийната стена, чрез участие в предавания.

5. Спонтанно организиране по места, в движения за нова държавност.

В края на този етап, събраната критична маса от свободомислещи идейни съмишленици, ще окаже такъв натиск върху сегашната власт, че ще я детронира. За предпочитане е това да стане с естествено предизвикани избори или с мирно-оранжева революция. Вариантът с натрапени отвън военни действия или вътрешна гражданска война, провокирана от външни сили, на етническа основа, е неприемлив и би бил трагично катастрофален за народа ни.

Втори етап. Взимане на властта.

Единствената цел за вземането на властта е свикването на Велико Народно Събрание (ВНС) за приемане на новата Конституция.

През този етап, до свикването му, вървят всенародни разисквания за усъвършенстване и референдуми за утвърждаване на идеите, които влизат в проекта за Конституция и с които ВНС е длъжно да се съобрази, когато я приема.

ВНС може да се състои от около 400 народни представители – десетохилядници. Те са избрани на регионален принцип измежду десетници, стотници и хилядници, чрез местни референдуми, които се провеждат по райони на местоживе-

ене. С тях гражданите упълномощават избраниците си да ги представляват в утвърждаването на новата Конституция. Организацията на този процес започва веднага след вземането на властта и огласяването на решение за свикване на ВНС.

Трети етап. Свикване на ВНС и приемане на новата Конституция на народовластието.

Четвърти етап. Разпускане на ВНС и начало на изграждането на живота ни в свободна и обновена България.

Следва двугодишен преходен период, в който е необходимо да се приемат и влязат в действие основните закони от новата Конституция, а страната се управлява с укази и разпоредби на новоизбрания държавен апарат.

По пътя, по който сме тръгнали, ще има огромна съпротива от защитаващите статуквото, от матрично-мислещи хора, от политици, медии, олигарси и банкери. Победата обаче е немислима, без у нас да има ясен **образ на врага** ни и ясен **образ на ползите от победата**.

Образът на победата са разписаните в проекта за Конституция справедливи общочовешки правила, по които да организираме живота си и които волята на народа ще доразвива и проверява на практика.

Образът на ползите от победата това е една свободна България, където не съществуват привилегии, експлоатация и лихви, няма безкрайно богати и мизерстващи бедни, няма бедстващи и гладуващи хора по улиците, където всяко семейство може да си позволи с радост и достойнство да отглежда, възпитава, образова и задомява децата си в собствената им

родина и където има свободен достъп до всяко знание и информация.

България с едно свободно, богато и силно духом общество, което умее само да набелязва целите си и знае как да ги постига и отстоява.

Общество, което е разрешило и надскочило въпросите на физическото си оцеляване и което, в хармония с природата, създава условия за пълно развитие на целия генетично заложен във всеки човек вътрешен потенциал от възможности.

Едно нравствено еднородно общество от личности с Човешки тип психика, с поведение, мотивирано предимно от личната им съвест.

Едно жизнеспособно общество, обединено в движението си към постигане на огромни и трудни цели, като овладяването на вътрешните способности на човешката същност, овладяването на космоса и др.

Кой е **врагът**? Това са всевъзможните агенти и шпиони на чужди разузнавания и западни посланици, през които става наддържавното ни управление.

Това са и проплатените отвън и свързани с тях медии и НПО-та.

Това са местните и чуждите олигарси и банкери, притежаващи и източващи живота ни.

Това е и целият сегашен държавен апарат, който се използва от чужди сили с цел геноцид над народа на България.

Това са партийните про-олигархични елити, захранвани от сегашната система.

Това са и силовите държавни структури. В тях, макар да има истински родолюбиви българи, то началниците им не биха се поколебали да тръгнат срещу народа, по заповед отгоре – от западните господари.

Не очаквайте подкрепа и разбиране от тях. Те живеят на

гърба ни. Естествено е те да са недоволни от промяната на статуквото, но всичко си има цена и е време да си я платят.

Хайде да тръгнем към целта си, сами да изберем правилата, по които да живеем.

Да търсим и откриваме сред нас естествените си съюзници, да запалим сърцата си със светлината от бъдеща България.

Хайде единно и заедно да направим прехода!

* * *

Проектът стартира и ще търпи развитие благодарение на активното ваше участие – на всички будни български граждани.

Контакти за обратна връзка, мнения, коментари, препоръки и забележки, които да вземем под внимание при съставянето на Конституцията на България:

Forum: <http://narodovlastie.freeforums.net/>
Facebook: НОВОЗАВЕТНА КОНСТИТУЦИЯ
E-mail: narodovlastie@abv.bg
18.10.2017

ПРОЕКТ ЗА КОНСТИТУЦИЯ НА БЪЛГАРИЯ

Глава първа ОСНОВНИ НАЧАЛА

Чл. 1. (1) България е страна на свободния народ, самоуправляващ се на принципа на конституционното народовластие и професионализма, чрез всенародни допитвания – референдуми.

(2) Цялата власт произтича от народа, принадлежи на народа и се осъществява за него и от него непосредствено, чрез референдуми, както и чрез органите на държавния апарат, предвидени в тази Конституция.

(3) Всички закони, произтичащи пряко от тази конституция, се приемат и утвърждават с референдум.

Чл. 2. (1) България е единна държава с местно самоуправление. В нея не се допускат автономни териториални образувания.

(2) Териториалната цялост на България е неприкосновена.

Чл. 3. Официалният език в България е българският.

Чл. 4. (1) България е правова държава. Тя се управлява според Конституцията, решенията от референдумите и законите на страната.

(2) В България са гарантирани живота, достойнството и правата на личността и душата на човека.

(3) България създава условия за пълното и свободно развитие на целия заложен у всеки човек генетичен потенциал от способности.

(4) В България е забранена експлоатацията на човек от човек, на човек от държавата и всички форми на паразитни социални и икономически отношения.

(5) България създава условия за развитие на справедливо Човешко гражданско общество, живеещо в хармония с природата и космическите закони.

Чл. 5. (1) Конституцията е върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат.

(2) Разпоредбите на Конституцията имат непосредствено действие.

(3) Никой не може да бъде осъден за действие или бездействие, което не е било обявено от закона за престъпление към момента на извършването му.

(4) Международните договори, непротиворечащи на конституцията и законите на страната, обнародвани и влезли в сила за България, са част от вътрешното право. Международните договори нямат предимство пред нормите на вътрешното законодателство.

(5) Всички нормативни актове се публикуват. Те влизат в сила три дни след обнародването им, освен когато в тях е определен друг срок.

Чл. 6. (1) Всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права, с равен икономически и социален статус.

(2) Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви привилегии основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.

(3) Привилегии за граждани са допустими единствено в сферата на трудовата им дейност, когато е необходимо оптимизиране на същата, с цел допринасяне на обществена полза.

Чл. 7. (1) Обществените организации и държавата отговарят за вреди, причинени от техни незаконни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица. От виновните служители се търси наказателна персонална отговорност, според закона.

(2) Отговорността на служителя (държавен или обществен), за нанесените от него на обществото щети, поради незнание или злоумисъл, е персонална.

Чл. 8. (1) Властта в България се разделя на концептуална, идеологическа, законодателна, изпълнителна и съдебно-наказателна. Всички власти са йерархично подчинени една на друга в гореизложенения ред.

(2) Концептуалната власт се осъществява от народа чрез референдуми. Решенията от референдумите стават задължителни за всички членове на обществото. Към тях се адаптират конституцията, законите, действията, постановленията и актовете при управлението на останалите власти.

(3) Идеологическата власт е изключително информационна и не е институционализирана, но е обективно съществуваща. Тя се осъществява от информационната среда създавана от идейното събрание, действията на политическите партии и обществени организации, медиите, интернет, а също и от идеите в културите, идеологиите, религиите и технологиите, т.е. всички обществени структури, организации и граждани имащи информационно взаимодействие с хората.

(4) Законодателната власт е част от държавния апарат и е представена от законодателното събрание, съставено от юристи, пишещи и адаптиращи законите на страната в съответствие с конституцията и решенията от референдумите.

(5) Изпълнителната власт е част от държавния апарат, а именно: президентство, министерски съвет с всички министерства, регионалните и областните администрации, както и органите на местната власт. Те отговарят за управлението на всички фактори на средата, от които зависи живота на обществото.

(6) Съдебно-наказателната власт са органите от съдебната система – съд, прокуратура и следствие, отговарящи за наказанията при неспазване на законите, а също и за разрешаването на възникнали спорове и конфликти.

(7) Прозрачността, наблюдението и контрола върху управлението на всички власти в България е напълно достъпно по всяко време за всеки гражданин и е осъществявано от системата за народен контрол, която:

1. Извършва непрекъснат мониторинг върху качеството на живот на гражданите и върху качеството на управлението, осъществявано от всички видове власти в държавния апарат;
2. Подава препоръки и сигнали към всички видове власти;
3. Практически подготвя новите управленски кадри и провеж-

да практическо обучение на населението по управленческа грамотност;

4. Сезира съдебно-наказателната система при констатиране на нарушения,

5. Събира, обработва и реагира на информацията от гражданите,

6. Подготвя формулировката на въпросите за референдумите, поставени от гражданите, след консултиране със законодателното събрание.

Чл. 9. (1) Въоръжените сили гарантират сигурността, независимостта и териториалната цялост на страната.

(2) Въоръжените сили гарантират суверенитета на България във всичките му форми – военен, социален, здравен, енергиен, икономически, идеологически, териториален, транспортен, комуникационен и цифрово-информационен.

(3) Военната служба е задължителна за здравето мъжко население на страната. Жените могат да служат в армията доброволно.

Чл. 10. (1) Изборите в националните и местните референдуми се произвеждат въз основа на общо, равно и пряко изборително право с тайно гласуване, според индивидуалната компетентност на всеки гражданин.

(2) В България всеки български гражданин има право на свободен достъп до информация от всякакъв вид, род, тип и ниво, за да се осведоми, образова и участва адекватно в референдумите.

(3) Преднамереното изкривяване на информацията се наказва с цялата строгост на закона, като особено тежко престъпление.

(4) Мнението на всеки гражданин в референдумите, се явява неотменна част от управлението на страната.

(5) Участието в референдумите е право и въпрос на чест за всеки пълнолетен гражданин на България, с изключение на поставените под запрещение и изтърпяващите наказание лишаване от свобода.

(6) Индивидуалната компетентност по темата за гласуване се проверява по време на референдума с правилни отговори на десет допълнително поставени, уточняващи въпроси. При неправилен

отговор на гражданина на уточняващ въпрос, гласът му губи една десета част от тежестта си.

(7) Правилата за изготвянето на уточняващите въпроси към въпросите от референдумите се дават в закон за референдумите.

(8) Нищо не възпрепятства самообразованието и достъпа на всеки гражданин до информация за придобиване на компетентност по темата за гласуване.

(9) Правилата, по които гражданите, обществените организации и органите от структурата на държавния апарат, могат да предизвикат провеждането на референдум са дадени в закон за референдумите.

Чл. 11. (1) Назначаването на изпълнителни управленски длъжности на служители, в системата на държавния апарат, става с подбор в конкурс на база на професионализъм и добродетелност към обществото, след полагане на клетва за лоялност към обществото на България, съгласно чл.77 ал.2.

(2) При несправяне със задачите на управлението и отклоняване от полезните за обществото цели, държавният служител се отзовава и неговото място се заема от друг, избран с конкурс по същите критерии.

Чл. 12. (1) Политическият живот в България се основава върху принципа на политическия плюрализъм.

(2) Партиите и медиите съдействуват за формиране и изразяване на политическата воля на гражданите. Редът за образуване и прекратяване на политически партии, работата на медиите, печата и интернет, както и условията за тяхната дейност се уреждат със закон.

(3) Не могат да се образуват политически партии на етническа, расова, полова или верска основа, както и партии, които си поставят за цел насилствено завземане на властта в страната.

Чл. 13. (1) Идейното събрание е форум и място за огласяване на идеи, стратегии, модели и посоки на развитие на обществото, както и представяне на начини за разрешаване на възникнали обществени задачи.

(2) Всяка идея, идеология или стратегия за развитие на страна-

та, може да бъде издигната в ранг на общонародна или държавна, след одобрение от народа в референдум.

(3) Идейното събрание няма постоянен състав. В него заявяват участие представители на всички партии, научни и обществени организации, експертни комисии, както и обикновени граждани.

(4) Работата на идейното събрание е широко медийно осветена с цел информацията, от всички обстойно представени гледни точки, да достигне до всеки член на обществото и да му помогне при съставяне на адекватно мнение за случващото се.

(5) Идейното събрание се свиква за дискусии по предварително обявени теми, които се избират приоритетно по степен на важност и по време на постъпване. Дискусиите продължават до изчерпване на мненията по темите.

(6) Правилникът за работа на идейното събрание се приема от законодателното събрание.

(7) Идейното събрание издава апели и призови към властите и народа, на които законодателното събрание, президентството, министерския съвет, местната администрация, съдебната система и системата за народен контрол, са длъжни да отреагират в законно установения срок.

Чл. 14. (1) Вероизповеданията са свободни и равнопоставени.

(2) Религиозните институции са отделени от държавата.

(3) Традиционната религия в България е източноправославното вероизповедание.

(4) Религиозните общности и институции, както и верските убеждения не могат да се използват за политически цели, както и да се месят в управлението на страната.

(5) Проповядването на етническа, расова, религиозна, полова и културна омраза се наказва от закона.

Чл. 15. (1) В България се гарантира достойния начин на живот, семейството и отглеждането на децата на всички граждани.

(2) Семейството, майчинството и децата са под закрила на държавата и обществото.

Чл. 16. (1) България осигурява опазването и възпроизводството на околната среда, поддържането и разнообразието на живата

природа и разумното използване на природните богатства и ресурсите на страната.

(2) България приоритетно развива безвредни за човека и природата наука, технологии, енергетика, промишленост, транспорт и екологично селско стопанство.

(3) В селското стопанство се забранява отглеждането на генномодифицирани растения и животни и използването на токсични химични препарати. В търговската мрежа и в хранително-вкусовата промишленост се забранява наличието на генномодифицирани храни, продукти и съставки.

(4) Оценката на качеството на храните се прави според степен на полезност, свежест, природосъобразност и срок на годност.

(5) Здравната система е ориентирана към профилактика и превантивност в опазването на здравето на хората, както и към върховите технологии в медицината.

Чл. 17. (1) Трудът се гарантира и защитава от закона и държавата.

(2) В зависимост от начина по който се оценява качеството на труда, той бива управленчески и производствен. Към последния спадат и дейностите в непроизводствената сфера, които нямат общо с управление. Принципът в заплащането на управленческия труд, е той да се равнява на средно аритметичната стойност от заплащането на производствения труд в производствената единица.

Чл. 18. (1) Собствеността е лична, обществена и кооперативна. Забранява се съществуването на частна собственост, явяваща се основен източник на експлоатация, при отдаването ѝ под наем.

(2) Правото на лична собственост и на наследяването ѝ, се гарантира и защитава от закона.

(3) Обществената и личната собственост са неприкосновени.

(4) Всички средства за производство в България са обществена собственост, стопанисвани и използвани от хората в трудовите и производствените звена или от държавата.

(5) Обществената собственост, стопанисвана от държавата, се управлява в интерес на гражданите и на обществото.

Чл. 19. (1) Земята на България е изключително общонародна

обществена собственост и се стопанисва от държавата и общините, като може да бъде отдавана за обработване на концесия, само на български юридически лица и български граждани, по ред определен със закон.

(2) Земята на България не може да бъде продавана нито наследявана.

(3) Подземните богатства, крайбрежията, пътната мрежа, както и водите, горите и парковете с национално значение, природните и археологическите резервати, определени със закон, са изключителна общонародна собственост.

(4) Народът на България в лицето на държавата осъществява суверенни права върху континенталния шелф и в изключителната икономическа зона за проучване, разработване, използване, опазване и стопанисване на биологичните, минералните и енергийните ресурси на тези морски пространства.

(5) Народът на България в лицето на държавата осъществява суверенни права върху радиочестотния спектър и позициите на геостационарната орбита, определени за България с международни споразумения.

(6) Със закон може да се установява държавен монопол върху железопътния, морския и въздушния транспорт, пощенските, далекосъобщителни и мобилни мрежи, използването на ядрената енергия, електроснабдяването, водоснабдяването, производството на радиоактивни продукти, оръжие, взривни и биологично силно действащи вещества.

Чл. 20. (1) Икономиката на България е ресурсно разпределителна и се основава на единен план за развитие на страната, съставян и изчисляван по метода на междуотрасловия баланс, при гарантиране на демографски обусловените потребности на хората и без ангажиране с изпълняване на егоистично-паразитните такива.

(2) Производството е организирано в единна структура от справедливи модулни производствени дейности, изграждащи по възможност, пълни технологични вериги с общонародна обществена ползност и със справедливо определени правила на движение на паричните потоци в тях.

(3) Всички стратегически важни за страната промишлени дейности се осъществяват от държавни предприятия или концесионери български юридически лица. Редът за това се определя със закон.

(4) Външната и вътрешната търговия се регламентират със закон.

(5) На територията на България се забранява функционирането на фондови борси.

(6) Законът създава и гарантира на всички граждани и юридически лица еднакви правни условия за стопанска дейност, като предотвратява злоупотребата с монополизма, нелоялната конкуренция и защитава потребителя.

(7) Законът създава условия за коопериране и други форми на сдружаване на гражданите и юридическите лица за постигане на стопански и социален напредък.

(8) Държавата подпомага и стимулира всички лични и обществени инициативи свързани със самостоятелност или самозадоволяване на демографски обусловените потребности на населението.

Чл. 21. (1) Банковата система работи с нулев лихвен процент върху влоговете и кредитите и има чисто разчетно-преводни функции за гарантиране на нормалната работа на икономиката.

(2) Контролът върху банковата система и върху наличието на достатъчна парична маса в обръщение се осъществява от държавата, в лицето на министерството на финансите, чрез подчинената му Българската Народна Банка (БНБ).

(3) БНБ организира системата за междубанково парично разчитане в страната и системата за външно валутно разчитане. Дейността на БНБ и на банковата система са регламентирани със закон.

(4) Икономиката на България е тройно парично ешелонирана. За нуждите ѝ, по законосъобразно изискване от правителството, БНБ може да емитира три вида парични знаци. Налични левове за налични разплащания, безналични левове за инфраструктурно развитие и валутни левове за външнотърговски разплащания.

(5) За по-бързо икономическо развитие на изостанали райони, както и при нужда в кооперативите и в затворените икономически

единици, е възможно емитирането от тях на собствени пари, с отрицателна лихва, с локално регионално разпространение. Работата на финансовата система е регламентирана със закон.

(6) Държавата създава условия за балансирано развитие на отделните райони на страната и подпомага териториалните органи и дейности чрез инвестиционната и инфраструктурната политика.

Чл. 22. (1) Земята е общонародна собственост и е основно национално богатство, което се ползва от особената закрила на държавата и обществото.

(2) Обработваемата земя се използва само за земеделски цели. Промяна на нейното предназначение се допуска по изключение при доказана нужда и при условия и по ред, определени със закон.

(3) Режимът на земята се определя със закон.

Чл. 23. В България авторско право не съществува. Всяка осъзната идея се превръща в общонародна собственост и може да се прилага, с обществена ползност, свободно в живота на обществото и в производството, стига да не вреди на здравето и природата, и не е в разрив с конституцията и законите.

Чл. 24. (1) Държавата подпомага и създава условия за развитие на такава наука, образование, изкуство и култура, които изграждат у хората Човешки тип психика и възпитават в тях изконните български и общочовешки добродетели – честност, човеколюбие, любов към семейството и обществото, трудолюбие, жертвоготовност в името на обществото и родината, любознателност, отзивчивост, солидарност, взаимопомощ, сътрудничество и утвърждаване на живота.

(2) Образованието е организирано така, че до навършване на 14 години, да възпита Човешки тип психика у подрастващите, а именно, творчески личности с воля, подчинена на диктатурата на съвестта. Образованието залага у децата образа на мечтите осигуряващи движението на обществото ни към бъдещето.

(3) Държавата се грижи за опазване на националното историческо и културно наследство, както и за патриотичното възпитание на младите и за повишаване на бойният дух на армията.

(4) Държавата се грижи за разгърнатата мрежа от читалища в

страната, където се подпомага личностното развитие, творчество-то, самообразоването, патриотичното възпитание, културната изява и себепознанието у хората.

Чл. 25. (1) Външната политика на България се осъществява в съответствие с принципите и нормите на международното право, непротиворечащи на конституцията и законите на страната.

(2) Основни цели на външната политика на България са националната сигурност, независимостта и благоденствието на страната, достойнството и отстояването на основните права и свободи на българските граждани, както и съдействието за установяване на справедлив международен ред.

Глава втора

ОСНОВНИ ПРАВА, СВОБОДИ И ЗАДЪЛЖЕНИЯ НА ГРАЖДАНИТЕ

Чл. 26. (1) Български гражданин е всеки, на когото поне единият родител е български гражданин или който е роден на територията на България, ако не придобива друго гражданство по произход. Българско гражданство може да се придобие и по натурализация.

(2) Лицата от български произход придобиват българско гражданство по облекчен ред.

(3) Български гражданин по рождение не може да бъде лишен от българско гражданство.

(4) Гражданин на България не може да бъде предаден на друга държава или на международен съд за целите на наказателно преследване.

(5) Българските граждани, пребиваващи в чужбина, са под закрилата на България.

(6) Условието и редът за придобиване, запазване и загубване на българското гражданство се определят със закон.

Чл. 27. (1) Гражданите на България, където и да се намират, имат всички права и задължения по тази Конституция.

(2) Чужденците, които пребивават в България, имат всички

права и задължения по тази Конституция с изключение на правата и задълженията, за които Конституцията и законите изискват българско гражданство.

Чл. 28. (1) Чужденците, които пребивават в страната на законно основание, не могат да бъдат изгонвани от нея или предавани на друга държава против тяхната воля, освен при условията и по реда, определени със закон.

(2) България дава убежище на чужденци, преследвани заради техните убеждения или дейност в защита на общочовешки признати права и свободи, ако те приемат да спазват българската конституция и закони.

(3) Условията и редът за даване на убежище се уреждат със закон.

Чл. 29. Всеки има право на живот. Посегателството върху човешкия живот се наказва като най-тежко престъпление.

Чл. 30. (1) Никой не може да бъде подлаган на мъчение, на жестоко, безчовечно или унижаващо отношение, както и на насилствена асимиляция.

(2) Никой не може да бъде подлаган на медицински, научни или други опити или интервенции без изричното негово доброволно писмено съгласие.

Чл. 31. (1) Всеки има право на лична свобода и неприкосновеност, както и такива за душата и духа си.

(2) Никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед, обиск или на друго посегателство върху личната му неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон.

(3) В изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по неговата законосъобразност.

(4) Всеки има право на адвокатска защита от момента на задържането му или на привличането му като обвиняем.

(5) Всеки има право да се среща насаме с лицето, което го защитава. Тайната на техните съобщения е неприкосновена.

(6) Телесната цялост е неприкосновена. Нито една телесна интервенция не може да бъде извършена без изричното писмено съгласие на личността.

Чл. 32. (1) Всеки обвинен в престъпление следва да бъде предаден на съдебната власт в законно определения срок.

(2) Никой не може да бъде принуждаван, да се признае за виновен, нито да бъде осъден само въз основа на неговото самопризнание.

(3) Обвиняемият се смята за невинен до установяване на противното с влязла в сила присъда.

(4) Не се допускат ограничения на правата на обвиняемия, надхвърлящи необходимото за осъществяване на правосъдието.

(5) На лишените от свобода се създават условия за осъществяване на основните им права, които не са ограничени от действието на присъдата.

(6) Наказанието лишаване от свобода се изпълнява единствено в местата, определени със закон.

(7) Не се погасяват по давност наказателното преследване и изпълнението на наказанието за престъпления против мира, човечеството и народа на България.

Чл. 33. (1) Личният живот на гражданите е неприкосновен. Всеки има право на защита срещу незаконна намеса в личния и семейния му живот и срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро име.

(2) Никой не може да бъде следен, фотографиран, филмиран, записван или подлаган на други подобни действия без негово знание или въпреки неговото изрично несъгласие освен в предвидените от закона случаи.

Чл. 34. (1) Жилището е неприкосновено. Без съгласието на обитателя му никой не може да влиза или да остава в него освен в случаите, изрично посочени в закона.

(2) Влизане или оставане в жилището без съгласие на неговия обитател или без разрешение на съдебната власт се допуска само за предотвратяване на непосредствено предстоящо или започнало престъпление, за залавяне на извършителя му, както и в случаите на крайна необходимост.

Чл. 35. (1) Свободата и тайната на кореспонденцията и на други съобщения са неприкосновени.

(2) Изключения от това правило се допускат само с разрешение на съдебната власт, когато това се налага за разкриване или предотвратяване на тежки престъпления.

Чл. 36. (1) Всеки има право свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели. Това право може да се ограничава само със закон, за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани.

(2) Всеки български гражданин има право да се завръща в страната.

Чл. 37. (1) Изучаването и ползването на българския език е право и задължение на българските граждани.

(2) Гражданите, за които българският език не е майчин, имат право наред със задължителното изучаване на българския език да изучават и ползват своя език.

(3) Случаите, в които се използва само официалният език, се посочват в закона.

Чл. 38. (1) Свободата на съвестта, свободата на мисълта, свободата на духът и душата, изборът на вероизповедание и на религиозни или атеистични възгледи са ненакърними. Държавата съдейства за поддържане на търпимост и уважение между вярващите от различните вероизповедания, както и между вярващи и невярващи.

(2) Свободата на съвестта и на вероизповеданието не може да бъде насочена срещу обществената и националната сигурност, обществения ред, народното здраве, морала или срещу правата и свободите на други граждани.

(3) Свободата на извършване на религиозните обреди е гарантирана и уредена със закон.

Чл. 39. Никой не може да бъде преследван или ограничаван в правата си поради своите убеждения, нито да бъде задължаван или принуждаван да дава сведения за свои или чужди убеждения.

Чл. 40. (1) Всеки има право да изразява мнение и да го раз-

пространява чрез слово – писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин.

(2) Това право не може да се използва за накърняване на правата и доброто име на другото и за призоваване към насилствена промяна на конституционно установения ред, към извършване на престъпления, към разпалване на вражда или към насилие над личността.

Чл. 41. (1) Печатът и другите средства за масова информация са свободни, но носят отговорност за изкривяване на истинността или филтрирането на излаганата в тях информация, по ред определен със закон.

(2) Спирането и конфискацията на средство за масова информация се допуска само въз основа на акт на съдебната власт, при условия определени със закон.

Чл. 42. (1) Всеки има право да търси, получава и разпространява информация. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу обществената и националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

(2) Гражданите имат право на достъп до всякакъв вид, род, тип и ниво на достоверна информация от държавен, обществен или друг източник по въпроси, които представляват за тях законен интерес, ако информацията не застрашава сигурността на страната или друга защитена от закона тайна или не угнетява чужди права.

Чл. 43. (1) Гражданите, навършили 18 години, с изключение на поставените под запрещение и изтърпяващите наказание лишаване от свобода, имат право да участват в избори и всенародни допитвания – референдуми. Това си право те упражняват според компетентността си.

(2) Организацията и редът за произвеждане на избори и референдуми се определят със закон.

Чл. 44. (1) Свободата на словото, събранията, митингите и манифестации са гарантирани.

(2) Редът за организиране и провеждане на събрания, митинги и манифестации се определя със закон.

(3) За събрания на закрито не се изисква разрешение.

Чл. 45. (1) Гражданите могат свободно да се сдружават в дружества, движения, сдружения, кооперативи и организации.

(2) Забраняват се организации, чиято дейност е насочена срещу суверенитета, териториалната цялост на страната и единството на обществото, към разпалване на расова, национална, етническа, полова или религиозна вражда, към нарушаване на правата и свободите на гражданите, както и организации, които създават тайни или военизирани структури, стремящи се към насилствено постигане на целите си противоречащи на конституцията и законите на страната.

(3) Законът определя организациите, които подлежат на регистрация, реда за тяхното прекратяване, както и взаимоотношенията им с държавата.

Чл. 46. Гражданите имат право на жалби, поставяне на въпроси, предложения и петиции до държавните органи и системата за народен контрол.

Чл. 47. (1) Мъжът и жената имат равни права в обществения, културния, политическия и икономическия живот на страната.

(2) Мъжът и жената имат равни права на труд, заплата, почивка, обществени осигуровки, пенсии и образование.

(3) Брактът е доброволен съюз между мъж и жена. Законен е само гражданският брак.

(4) Съпрузите имат равни права и задължения в брака и семейството.

(5) Формата на брака, условията и редът за неговото сключване и прекратяване, личните и имуществените отношения между съпрузите, се уреждат със закон.

Чл. 48. (1) Отглеждането и възпитанието на децата до пълнолетието им е право и задължение на техните родители и се подпомага от държавата.

(2) Жената майка се ползва от особената закрила на държавата, която ѝ осигурява платен отпуск преди и след раждане, безплатна акушерска помощ, облекчаване на труда и други социални помощи.

(3) Децата, родени извън брака, имат равни права с родените в брака.

(4) Децата, останали без грижата на близките си, се намират под особената закрила на държавата и обществото.

(5) Условието и редът за ограничаване или отнемане на родителските права се определят със закон.

Чл. 49. (1) Гражданите имат право на труд. Държавата се грижи за създаване на условия за осъществяване на това право. Трудът е чест за всеки гражданин. От плодовете на труда се ползва цялото общество.

(2) Положеният труд се заплаща справедливо според качеството, количеството и времепологането му. Работният ден е препоръчително четири часа, но не повече от осем часа. Извънредният труд е не повече от тридесет часа на месец.

(3) Гражданите имат право на здравословни и безопасни условия на труд, почивка, отпуск, пенсии, помощи и обезщетения в случай на болест, злополука, инвалидност или старост.

(4) Държавата създава условия за осъществяване на правото на труд на лицата с физически и психически увреждания.

(5) Всеки гражданин свободно избира своята професия и място на работа.

(6) Никой не може да бъде заставян да извършва принудителен труд.

Чл. 50. Работниците и служителите имат право на протест и на стачка за защита на своите колективни икономически и социални интереси. Това право се осъществява при условия и по ред, определени със закон.

Чл. 51. (1) Гражданите имат право на обществено осигуряване и социално подпомагане.

(2) Всеки български гражданин има право на земя за земеделска дейност, за лично ползване от 600кв.м., за самозадоволяване на потребностите си. Ако земята не се обработва за период повече от една година, тя му се отнема и се дава на друг. Редът за това се дава със закон.

(3) Демографски обусловените потребности на всеки човек

– от храна, вода, дрехи, обувки, дом, създаване на семейство, отглеждане на деца в здрава жизнена среда, достъп до всякакъв вид, род и тип информация, са гарантирани, предвиждат се в бюджета на страната и се осигуряват от държавата и обществото.

(4) Здравеопазването, образованието, общественият транспорт и достъпът на гражданите до интернет са безплатни и се финансират от държавния бюджет.

(5) Старите хора, които нямат близки, както и лицата с физически и психически увреждания, се намират под особена закрила на държавата и обществото. Грижата за инвалидите е пожизнена.

Чл. 52. (1) Държавата организира здравните служби, заведенията и институти.

(2) Държавата закриля здравето на гражданите и насърчава здравия начин на живот и развитието на спорта и туризма.

(3) Никой не може да бъде подлаган принудително на лечение и на санитарни мерки освен в предвидените от закона случаи.

(4) Държавата осъществява контрол върху всички здравни заведения, върху производството на лекарствени средства, биологични и химични препарати и медицинска техника, както и върху търговията с тях.

Чл. 53. (1) Всеки има право на безплатно образование.

(2) Творческият труд и спортът в училищата е част от процеса на обучението.

(3) Училищното обучение до 14-годишна възраст е задължително.

(4) Основното, средното и висшето образование в държавните, общинските училища и висшите институти е безплатно. В случай, че гражданинът, след завършване на образованието си, напуска трайно страната, преди да е отработил в България определения от закона срок, той заплаща цялото си образование. Редът за това се определя със закон.

(5) Висшите училища се ползват с академична автономия.

(6) Граждани и организации могат да създават училища при условия и по ред, определени със закон. Обучението в тях трябва да съответства на необходимите изисквания определени в закон.

(7) Държавата насърчава образованието, като създава и финансира училища и читалища, подпомага способни ученици и студенти, създава условия за професионално обучение и преквалификация. Тя упражнява контрол върху всички видове и степени училища в съответствие с конституцията и законите на страната.

Чл. 54. В детските ясли и градини имат право да работят само педагози-професионалисти, с най-високата степен на професионална квалификация.

Чл. 55. (1) Всеки има право да се ползва от националните и общочовешките културни ценности, както и да развива своята култура в съответствие с етническата си принадлежност, което се признава и гарантира от закона.

(2) Държавата подпомага и се грижи за общественото, културното, нравственото, здравното и етичното възпитание на децата и младежите.

(3) Свободата на художественото, научното и техническото творчество се признава и гарантира от закона, ако не му противоречи.

Чл. 56. Гражданите имат право на здравословна и благоприятна околна среда в съответствие с установените стандарти и нормативи. Те са длъжни да опазват околната среда.

Чл. 57. Всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси. В държавните учреждения той може да се явява и със защитник.

Чл. 58. (1) Основните права на гражданите са неотменими.

(2) Не се допуска злоупотреба с права, както и тяхното упражняване, ако то накърнява права или законни интереси на други.

(3) При обявяване на война, на военно или друго извънредно положение със закон може да бъде временно ограничено упражняването на отделни права на гражданите с изключение на правата, предвидени в чл. 29, 30, 32, ал. 1, 2 и 3, чл. 33, ал. 1 и чл. 38.

Чл. 59. (1) Гражданите са длъжни да спазват и изпълняват Конституцията и законите. Те са длъжни да зачитат правата и законните интереси на другите.

(2) Религиозните и другите убеждения не са основание за от-

каз да се изпълняват задълженията, установени в Конституцията и законите.

Чл. 60. (1) Защитата на Отечеството е дълг и чест за всеки български гражданин. Измяната и предателството към Отечеството са най-тежки престъпления и се наказват с цялата строгост на закона.

(2) Изпълнението на воинските задължения, условията и редът за освобождаването от тях или за замяната им с алтернативна служба се уреждат със закон.

Чл. 61. (1) Гражданите са длъжни да плащат данъци и такси, установени със закон, съобразно техните доходи и имущество.

(2) Данъчни облекчения и утежнения могат да се установяват само със закон.

Чл. 62. Гражданите са длъжни да оказват съдействие на държавата и обществото в случай на природни и други бедствия при условия и по ред, определени със закон.

Глава трета ЗАКОНОДАТЕЛНО СЪБРАНИЕ

Чл. 63. Законодателното събрание осъществява законодателната власт, като създава и адаптира законите на страната, в съответствие с конституцията и решенията от референдумите.

Чл. 64. Законодателното събрание се състои от 99 избрани в конкурс юристи професионалисти. За всеки юридически представител, тече индивидуален пет годишен мандатен срок, след изтичането на който, отново се провежда конкурс, на равни конкурентни начала с новите желаещи да заемат длъжността професионалисти. Изискванията за провеждането на конкурса за юридически представители и начинът за утвърждаването им за такива, се определят със закон.

Чл. 65. (1) Законодателното събрание е безсрочно избрано и работи целогодишно.

(2) В случай на война, военно или друго извънредно положение работата му не се прекъсва, а продължава съобразно условията.

Чл. 66. (1) За юридически представител в законодателното събрание може да бъде назначаван български гражданин, който няма друго гражданство, навършил е 21 години, не е поставен под запрещение и не изтърпява наказание лишаване от свобода.

(2) Кандидатите за юридически представители, които заемат държавна служба, прекъсват изпълнението ѝ след регистрацията си.

Чл. 67. Законността на изборния конкурс за всеки един от юридическите представители, може да се оспори пред Конституционния съд по реда, определен със закон.

Чл. 68. Юридическите представители действат въз основа на своя професионализъм, Конституцията на България, решенията от референдумите, законите на страната и в съответствие със съвестта и убежденията си в служба на доброто за народа и опазването на природата.

Чл. 69. (1) Юридическите представители не могат да изпълняват друга държавна служба или да извършват дейност, която според закона е несъвместима с положението на юридически представител.

(2) Юридически представител, избран за министър, прекъсва пълномощията си за времето, през което е министър. В този случай той се замества по определен от закона ред.

Чл. 70. (1) Юридическите представители носят наказателна отговорност по ускорена процедура, за последствията от гласуването си в законодателното събрание, при констатирана злоумисъл, срещу народните интереси изразени в референдумите и конституцията, както и при установяване на лобизъм и прокарване на егоистични частногрупови или личностни интереси.

(2) Назначаване на нови юридически представители в законодателното събрание се извършват с конкурс, най-късно до една седмица след решението за прекратяване на пълномощията и отзоваване на старите юридически представители.

Чл. 71. Разрешението за възбуждане на наказателно преследване не изисква писмено или устно съгласие на юридическия представител.

Чл. 72. Юридическите представители получават възнаграждение, чийто размер се определя от заеманата длъжност и дейност в работните комисии на законодателното събрание, по ред установен със закон.

Чл. 73. (1) Пълномощията на юридическия представител се прекратяват предсрочно при:

1. подаване на оставка пред законодателното събрание.
2. влизане в сила на присъда, за умишлено престъпление;
3. установяване на некомпетентност и непрофесионализъм;
4. установяване на неизбираемост или несъвместимост;
5. смърт.

(2) В случаите на т. 1 и 2 решението се приема автоматично от законодателното събрание, на т.3 – от системата за народен контрол, а в случаите на т. 4 – от конституционния съд.

Чл. 74. Организацията и дейността на законодателното събрание се осъществяват въз основа на Конституцията и на правилник, приет от него.

Чл. 75. Законодателното събрание е постоянно действащ орган. То заседава целогодишно. Юридическите представители имат право на заместници през времето на полагащият им се отпуск или когато са възпрепятствани да присъстват в заседания.

Чл. 76. Работата на законодателното събрание и на комисиите му се наблюдава постоянно от системата за народен контрол. Това става чрез пряко присъствие на заседанията или чрез видеозапис за последващ анализ за качеството на работа на всеки от юридическите представители, заместниците им и служителите в законодателното събрание.

Чл. 77. (1) Първото заседание на законодателното събрание се открива от най-възрастния присъстващ юридически представител. На него се избират председател и заместник-председател.

(2) При първоначално влизане в длъжност, юридическите представители полагат следната клетва: „Заклевам се в името на обществото на България да спазвам Конституцията, решенията от референдумите и законите на страната и във всичките си действия да се ръководя от интересите на народа. Заклех се.“

Чл. 78. (1) Председателят на законодателното събрание:

1. представлява законодателното събрание;
2. предлага проект за дневен ред на заседанията;
3. открива, ръководи и закрива заседанията на законодателното събрание и осигурява реда при провеждането им;
4. удостоверява с подписа си съдържанието на приетите от законодателното събрание актове;
5. обнародва решенията, декларациите и обръщенията, приети от законодателното събрание;
6. организира международните връзки на законодателното събрание.

(2) Заместник-председателите на законодателното събрание подпомагат председателя и осъществяват възложените им от него дейности.

Чл. 79. Законодателното събрание се свиква на заседания от председателя на законодателното събрание:

1. при необходимост от работно естество;
2. по негова инициатива;
3. по искане на една пета от юридическите представители;
4. по искане на президента;
5. по искане на министерския съвет;
6. по искане на системата за народен контрол.

Чл. 80. (1) Законодателното събрание избира от своя състав постоянни и временни комисии.

(2) Постоянните комисии подпомагат дейността на законодателното събрание и упражняват от негово име законодателен контрол.

(3) Временни комисии се избират за проучвания и анкети.

Чл. 81. Длъжностните лица и гражданите, когато бъдат показани, са длъжни да се явяват пред комисии на законодателното събрание и да им предоставят исканите от тях сведения и документи.

Чл. 82. (1) Законодателното събрание може да заседава и приема своите актове в присъствието на всички 99 юридически представители или техни временни заместници.

(2) Законодателното събрание приема законите и другите актове с мнозинство не по-малко от 49 гласа на юридическите представители, освен когато Конституцията изисква друго мнозинство.

(3) Гласуването е лично и явно, освен когато Конституцията предвижда то да бъде тайно.

Чл. 83. Заседанията на законодателното събрание са открити.

Чл. 84. (1) Членовете на министерския съвет могат да участват в заседанията на законодателното събрание и на комисиите му. По тяхно искане те се изслушват с предимство.

(2) Законодателното събрание и комисиите му могат да задължават президента, министър-председателя, министрите, представителите на съдебната власт и на системата за народен контрол, да се явяват на техни заседания и да отговарят на поставени въпроси.

Чл. 85. Законодателното събрание:

1. приема, изменя, допълва, адаптира и отменя законите в съответствие с Конституцията и решенията от референдумите.

2. Предлага за гласуване на референдум законите по чл.1 ал.3;

3. насрочва избори за президент и министър-председател на България, чрез всенароден референдум;

4. при необходимост или по искане от системата за народен контрол, насрочва произвеждането на референдум и формулира въпросите в него:

5. учредява ордени и медали;

6. определя официалните празници;

7. изслушва президента при необходимост или негова молба, а също и приема годишните доклади на председателя на върховния касационен съд, на председателя на върховния административен съд и на главния прокурор за прилагането на закона и за дейността на съдилищата, прокуратурата и разследващите органи.

Чл. 86. (1) Законодателното събрание ратифицира и денонсира със закон международните договори, след проведено допитване до народа, които:

1. имат политически или военен характер;

2. се отнасят до участието на България в международни организации;

3. предвиждат коригиране на границата на България;
4. съдържат финансови задължения за държавата;
5. предвиждат участие на държавата в арбитражно или съдебно уреждане на международни спорове;
6. се отнасят до основните права на човека;
7. се отнасят до действието на закона или изискват мерки от законодателен характер за тяхното изпълнение;
8. изрично предвиждат ратификация.

(2) Ратифицираните от законодателното събрание договори могат да бъдат изменени или денонсирани само по ред посочен в закон.

(3) Сключването на международни договори, които изискват изменения в Конституцията, трябва да бъде предшествано от приемането на тези изменения, чрез провеждане на референдум.

Чл. 87. (1) Законодателното събрание приема закони, декларации и обръщения.

(2) Законите и решенията на законодателното събрание са задължителни за всички държавни органи, организации и граждани.

(3) Системата за народен контрол може да сезира президента да извърши необходимото предвидено в чл.102 ал.1 или да сезира конституционния съд, който да се произнесе при несъответствие на новоприет закон с Конституцията и решенията от референдумите, а също да предизвика преразглеждане или отмяна на закон или предвидени в него разпоредби, чрез референдум, по желание на граждани, по ред определен със закон.

Чл. 88. (1) Право на законодателна инициатива имат всеки юридически представител, президентът, министерският съвет и гражданите.

(2) Законопроектът за държавния бюджет се изготвя и внася от министерския съвет.

Чл. 89. (1) Законите се обсъждат и приемат с две гласувания, които се извършват на отделни заседания. По изключение законодателното събрание може да реши двете гласувания да се извършат в едно заседание.

(2) Другите актове на законодателното събрание се приемат с едно гласуване.

(3) Приетите актове и закони се обнародват в „Държавен вестник“ не по-късно от 15 дни след приемането им.

Чл. 90. (1) Законодателното събрание определя датата за провеждане на референдум за гласуване на недоверие на министър председателя или министерския съвет, инициатирано от системата за народен контрол по искане на народа.

(2) Когато референдумът гласува недоверие на министър председателя или на министерския съвет, министър-председателят подава оставката на правителството.

(3) Когато референдумът отхвърли предложението за гласуване на недоверие на министерския съвет, ново предложение за недоверие на същото основание не може да бъде направено в следващите шест месеца.

Чл. 91. (1) Юридическите представители имат право на въпроси и на питаня до президента, министерския съвет или до отделни министри, които са длъжни да отговорят.

(2) По предложение на една пета от юридическите представители по питането стават разисквания и се приема решение.

Чл. 92. (1) Сметната палата изпълнява контрол върху изпълнението на бюджета.

(2) Законодателното събрание определя организацията, правомощията и редът за дейност на сметната палата със закон.

(3) Изискванията за провеждането на конкурс за служителите на сметната палата се определят със закон.

Чл. 93. (1) Законодателното събрание утвърждава структурата, дейността и правомощията на системата за народен контрол със закон.

(2) В най-кратък срок от приемането на тази Конституция, законодателното събрание утвърждава със закон, конкурсните правила, изискванията и критериите за оценка на качеството на управленския труд за всички длъжности на държавните служители в структурите на държавния апарат и в системата за народен контрол.

Глава четвърта ПРЕЗИДЕНТ НА БЪЛГАРИЯ

Чл. 94. (1) Президентът е държавен глава. Той олицетворява единството на нацията и представлява България в международните отношения.

(2) Президентът се подпомага в своята дейност от вицепрезидент.

Чл. 95. (1) Президентът се избира пряко от народа, чрез референдум, за срок от пет години, без ограничение в броя на мандатите, по ред определен със закон.

(2) За президент може да бъде избран български гражданин по рождение, навършил 40 години, който отговаря на условията за избиране посочени в закона и е живял последните 20 години в страната.

(3) Избран е кандидатът, получил повече от половината действителни гласове от участвалите в гласуването.

(4) Ако никой от кандидатите не е избран, в седемдневен срок се провежда нов избор, в който участвуват двамата кандидати, получили най-много гласове. Избран е кандидатът, получил повече гласове.

(5) Изборът за нов президент се произвежда не по-рано от три месеца и не по-късно от два месеца преди изтичане на срока на пълномощията на действащия президент.

(6) Споровете относно законността на избора за президент се решават от Конституционния съд в едномесечен срок след изборите.

Чл. 96. Вицепрезидентът се избира едновременно и в една листа с президента при условията и по реда за избиране на президент.

Чл. 97. (1) Президентът и вицепрезидентът могат да бъдат преизбрани на същата длъжност, без ограничения в броя на мандатите.

(2) Президентът и вицепрезидентът не могат да бъдат юридически представители, да изпълняват други държавни, обществени

и стопански дейности и да участвуват в ръководството на политически партии.

Чл. 98. Президентът и вицепрезидентът полагат пред законодателното събрание клетвата по чл. 77, ал. 2.

Чл. 99. (1) Пълномощията на президента и на вицепрезидента се прекратяват предсрочно при:

1. подаване на оставка пред конституционния съд;
2. трайна невъзможност да изпълняват правомощията си поради тежко заболяване;
3. при условията на чл. 104;
4. смърт.

(2) В случаите на т. 1 и 2 пълномощията на президента и вицепрезидента се прекратяват с установяване от конституционния съд на посочените в тях обстоятелства.

(3) В случаите на ал. 1 вицепрезидентът встъпва в длъжността президент до края на мандата.

(4) При невъзможност вицепрезидентът да встъпи в длъжност правомощията на президента се изпълняват от председателя на законодателното събрание до избирането на президент и вицепрезидент. В този случай в двумесечен срок се произвеждат избори за президент и вицепрезидент.

Чл. 100. Президентът на България:

1. определя датата за произвеждане на национален референдум, съгласувано със законодателното събрание.

2. отправя обръщения към народа и видовете власти.

3. сключва международни договори в случаите, определени със закон;

4. утвърждава промени на границите и центровете на административно-териториалните единици по предложение на министерския съвет;

5. назначава и освобождава от длъжност ръководителите на дипломатическите представителства и постоянните представители на България при международните организации, по предложение на министерския съвет, и приема акредитивните и отзователните писма на чуждестранните дипломатически представители в страната;

6. назначава и освобождава от длъжност и други държавни служители, определени със закон;
7. награждава с ордени и медали;
8. дава и възстановява българско гражданство и освобождава и лишава от него;
9. предоставя убежище;
10. упражнява право на помилване;
11. опрощава несъбираеми държавни вземания;
12. наименува обекти с национално значение и населени места;
13. информира законодателното събрание по основни въпроси в кръга на своите правомощия.

Чл. 101. (1) Президентът е върховен главнокомандващ на въоръжените сили на България.

(2) Президентът назначава и освобождава висшия команден състав на въоръжените сили и удостоява с висши военни звания по предложение на министерския съвет.

(3) Президентът възглавява консултативния съвет за национална сигурност, чийто статут се определя със закон.

(4) Президентът обявява обща или частична мобилизация по предложение на министерския съвет в съответствие със закона.

(5) Президентът обявява положение на война при въоръжено нападение срещу страната или при необходимост от неотложно изпълнение на международни задължения, военно или друго извънредно положение.

Чл. 102. (1) В срока по чл. 89, ал. 3 президентът може мотивирано да върне закона в законодателното събрание за ново обсъждане, което не може да му бъде отказано.

(2) Законодателното събрание приема повторно закона с мнозинство повече от две трети от всички юридически представители, с изключение на случаите на чл. 1, ал. 3.

(3) Повторно приетият от законодателното събрание закон се обнародва в 7-дневен срок от получаването му.

Чл. 103. (1) В изпълнение на своите правомощия президентът издава укази, отправя обръщения и послания.

(2) Указите се приподписват от министър-председателя или от съответния министър.

(3) Не подлежат на приподписване указите, с които президентът:

1. връща закон, гласуван от Законодателното събрание за повторно обсъждане;

2. определя организацията и реда на дейност на службите към президентството и назначава персонала;

3. насрочва избори в референдум;

Чл. 104. (1) Всички заседания във всички структури на президентството, се наблюдават пряко и чрез видеозапис от системата за народен контрол.

(2) Президентът и вицепрезидентът носят наказателна отговорност за действията или бездействията си, извършени при изпълнение на своите функции, особено при установяване на държавна измяна и нарушение на Конституцията и решенията на референдумите.

(3) Обвинението се повдига от прокуратурата, сезирана от системата за народен контрол, по ред определен със закон.

(4) Конституционният съд разглежда обвинението срещу президента или вицепрезидента в двуседмичен срок от внасянето на обвинението. Ако бъде установено, че президентът или вицепрезидентът са извършили държавна измяна или са нарушили Конституцията и решенията на референдумите, пълномощията им се прекратяват.

(5) Президентът и вицепрезидентът могат да бъдат задържани и срещу тях може да бъде възбудено наказателно преследване, по всяко време, при достатъчно налични законови доказателства за това.

Чл. 105. Президентът може да възлага на вицепрезидента правомощията си по чл. 100, т. 7, 9, 10 и 11.

Глава пета

МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

Чл. 106. (1) Министерският съвет ръководи и осъществява вътрешната и външната политика на страната в съответствие с Конституцията, решенията от референдумите и законите.

(2) Министерският съвет осигурява обществения ред и националната сигурност и осъществява общото ръководство на държавната администрация и на въоръжените сили.

(3) Министерският съвет информира законодателното събрание и президента по въпроси, отнасящи се до задълженията, произтичащи за България от нейното участие в международни договори.

Чл. 107. (1) Министерският съвет ръководи изпълнението на държавния бюджет, организира стопанисването на всенародното обществено имущество, сключва, утвърждава и денонсира международни договори в случаите, предвидени в закона.

(2) Министерският съвет адекватно следи и коригира в положителна посока влиянието на всички фактори на средата, от които зависи живота на обществото.

Чл. 108. Министерският съвет отменя незаконосъобразните или неправилните актове на министрите.

Чл. 109. (1) Министерският съвет се състои от министър-председател, заместник министър-председатели и министри, назначени по критерии установени със закон и одобрени от министър-председателя, според способността им да работят с него в екип.

(2) Министър-председателят се избира пряко от народа с референдум, по ред определен със закон.

(3) Министър-председателят ръководи и координира общата политика на правителството и носи отговорност за нея. Той назначава и освобождава от длъжност заместник-министрите.

(4) Министрите ръководят отделните министерства. Те носят отговорност за своите действия.

Чл. 110. Членовете на министерския съвет полагат пред законодателното събрание клетвата по чл. 77, ал. 2.

Чл. 111. Членове на министерския съвет могат да бъдат само български граждани, които отговарят на условията за избиране на юридически представители.

Чл. 112. (1) Правомощията на министерския съвет се прекратяват:

1. с гласуване на недоверие на министерския съвет или на министър-председателя на референдум, иницииран от системата за народен контрол по искане на граждани.

2. с приемане на оставката на министерския съвет или на министър-председателя;

3. при смърт на министър-председателя.

(2) Министерският съвет подава оставка пред законодателното събрание.

(3) В случаите по предходните алинеи министерският съвет изпълнява функциите си до избирането на нов министерски съвет.

Чл. 113. (1) Министерският съвет може да поиска на референдум да му бъде гласувано доверие по цялостната политика, по програмата или по конкретен повод.

(2) Когато министерският съвет не получи исканото доверие, министър-председателят подава оставката на правителството.

Чл. 114. (1) Членовете на министерския съвет не могат да заемат длъжности и да извършват дейности, които са несъвместими с положението на юридически представител.

(2) Законодателното събрание може да определя и други длъжности и дейности, които членовете на министерския съвет не могат да заемат или извършват.

Чл. 115. Въз основа и в изпълнение на законите министерският съвет приема постановления, разпореждания и решения. С постановления министерският съвет приема и правилници и наредби.

Чл. 116. Министрите издават правилници, наредби, инструкции и заповеди.

Чл. 117. (1) Държавните служители са изпълнители на волята и интересите на обществото. При изпълнение на своята служба те са длъжни да се ръководят единствено от закона и да бъдат политически неутрални.

(2) Всички заседания във всички структури на министерски съвет, се наблюдават пряко или чрез видеозапис от системата за народен контрол.

(3) Условието, при които държавните служители се назначават и освобождават от длъжност, могат да членуват в политически партии и синдикални организации, както и да упражняват правото си на стачка, се определят със закон.

Глава шеста

СЪДЕБНО-НАКАЗАТЕЛНА ВЛАСТ

Чл. 118. (1) Съдебно-наказателната власт защитава правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата.

(2) При осъществяване на своите функции съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите се подчиняват само на закона.

(3) Дейността на всички служители в съдебно-наказателната власт – съд, следствие и прокуратура – се наблюдава пряко или чрез видео запис от системата за народен контрол.

Чл. 119. Правосъдието се осъществява в името на народа, обществото, личността и опазването на природата.

Чл. 120. (1) Правораздаването се осъществява от върховния касационен съд, върховния административен съд, апелативни, окръжни, военни и районни съдилища.

(2) Със закон могат да се създават и специализирани съдилища.

(3) Извънредни съдилища не се допускат.

Чл. 121. (1) Съдилищата осъществяват контрол за законност на актове и действия на административните органи.

(2) Гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат освен изрично посочените със закон.

Чл. 122. (1) Съдилищата осигуряват равенство и условия за състезателност на страните в съдебния процес.

(2) Производството по делата осигурява установяването на истината.

(3) Разглеждането на делата във всички съдилища е публично, освен когато законът предвижда друго.

(4) Актовете на правораздаването се мотивират.

Чл. 123. (1) Гражданите и юридическите лица имат право на защита във всички стадии на процеса.

(2) Редът за упражняване правото на защита се определя със закон.

Чл. 124. В определени от закона случаи в правораздаването участвуват и съдебни заседатели.

Чл. 125. Върховният касационен съд осъществява върховен съдебен надзор за точно и еднакво прилагане на законите от всички съдилища.

Чл. 126. (1) Върховният административен съд осъществява върховен съдебен надзор за точното и еднакво прилагане на законите в административното правораздаване.

(2) Върховният административен съд се произнася по спорове за законността на актовете на министерския съвет и на министрите, както и на други актове, посочени в закона.

Чл. 127. (1) Структурата на прокуратурата е в съответствие с тази на съдилищата.

(2) Главният прокурор осъществява надзор за законност и методическо ръководство върху дейността на всички прокурори.

Чл. 128. Прокуратурата следи за спазване на законността, като:

1. ръководи разследването и упражнява надзор за законосъобразното му провеждане;

2. може да извършва разследване;

3. привлича към отговорност лицата, които са извършили престъпления, и поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер;

4. упражнява надзор при изпълнение на наказателните и други принудителни мерки;

5. предприема действия за отмяна на незаконосъобразни актове;

б. в предвидените със закон случаи участва в граждански и административни дела.

Чл. 129. Следствените органи са в системата на съдебно-наказателната власт. Те осъществяват разследване по наказателни дела в случаите, предвидени в закон.

Чл. 130. (1) Главният прокурор и окръжните прокурори се избират пряко от народа с референдум, след провеждане на конкурс на професионална основа, по критерии установени със закон. Те се назначават, за срок от пет години, след който отново се явяват на конкурс на равни начала за избор в референдум, заедно с останалите кандидати за длъжността. Освобождаването им от длъжност може да стане принудително, при несправяне с работата с необходимото качество. Инициативата за това има висшия съдебен съвет или системата за народен контрол сезирана от гражданите.

(2) Съдиите, прокурорите и следователите се назначават на длъжност от висшия съдебен съвет, след провеждане на конкурс на професионална основа, по критерии установени със закон, за срок от пет години, след който отново се явяват на конкурс на равни начала с останалите кандидати за длъжността. Освобождаването им от длъжност може да стане принудително, при несправяне с работата с необходимото качество. Инициативата за това има висшия съдебен съвет или системата за народен контрол сезирана от гражданите.

(3) Председателят на върховния касационен съд и председателят на върховния административен съд се назначават от президента на страната по предложение на висшия съдебен съвет, след провеждане на конкурс на професионална основа, по критерии установени със закон, за срок от пет години, след който отново се явяват на конкурс на равни начала с останалите кандидати за длъжността. Освобождаването им от длъжност може да стане принудително, при несправяне с работата, с необходимото качество. Инициативата за това има висшия съдебен съвет или системата за контрол сезирана от гражданите.

(4) Съдиите, прокурорите и следователите са безсрочно назна-

чени, включително и лицата по ал. 2 и се освобождават от длъжност само при:

1. навършване на пенсионна възраст;
2. подаване на оставка;
3. влизане в сила на присъда, с която е наложено наказание лишаване от свобода за умишлено престъпление;
4. трайна фактическа невъзможност да изпълняват задълженията си за повече от една година;
5. при несправяне с работата, с необходимото качество, оценени по критерии за заеманата длъжност от системата за народен контрол;
6. тежко нарушение или системно неизпълнение на служебните задължения, некомпетентност, както и действия, които накърняват интересите на българското общество, изразени в Конституцията и решенията от референдумите и уронват престижа на съдебната власт.

Чл. 131. (1) Висшият съдебен съвет се състои от 25 членове. Председателят на върховния касационен съд, председателят на върховния административен съд и главният прокурор са по право негови членове.

(2) За членове на висшия съдебен съвет, които не са негови членове по право, се избират юристи с високи професионални и нравствени качества, чрез конкурс, по ред и критерии установени със закон, и които имат най-малко петнадесетгодишен юридически стаж.

(3) Мандатът на изборните членове на висшия съдебен съвет е за срок от пет години, след който отново се явяват на конкурс на равни начала с останалите кандидати за длъжността. Те могат да бъдат отзовавани по инициатива на системата за народен контрол, чрез всенародно допитване.

(4) Заседанията на висшия съдебен съвет се председателстват от министъра на правосъдието. Той не участва в гласуването.

Чл. 132. Министърът на правосъдието:

1. предлага проект на бюджет на съдебно-наказателната власт и го внася за обсъждане във висшия съдебен съвет;
2. управлява имуществото на съдебно-наказателната власт;

3. може да прави предложения за назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност на съдии, прокурори и следователи;

4. участва в организирането на квалификацията на съдиите, прокурорите и следователите;

5. проверява организацията по образуването, движението и приключването на делата.

Чл. 133. Решенията на висшия съдебен съвет се приемат с явно гласуване.

Чл. 134. (1) При осъществяване на съдебно-наказателната власт съдиите, прокурорите и следователите носят наказателна и гражданска отговорност за техните служебни действия и за постановените от тях актове, ако извършеното е умишлено престъпление или са налице действия в разрез с Конституцията и волята на обществото изразена в референдумите.

(2) В случаите по ал. 1 срещу съдиите, прокурорите и следователите може да бъде повдигнато обвинение от висшия съдебен съвет и от системата за народен контрол.

(3) Съдиите, прокурорите и следователите не могат да бъдат задържани освен за тежко престъпление, и то с разрешение на висшия съдебен съвет. Разрешение за задържане не се изисква при заварено тежко престъпление.

(4) За даване разрешение по ал. 2 и 3 се прави мотивирано искане до висшия съдебен съвет от главния прокурор, системата за народен контрол или от не по-малко от една пета от членовете на висшия съдебен съвет.

Чл. 135. Организацията и дейността на висшия съдебен съвет, на съдилищата, на прокурорските и на следствените органи, статутът на съдиите, прокурорите и следователите, условията и редът за назначаване и освобождаване от длъжност на съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите, както и за осъществяване на тяхната отговорност, се уреждат със закон.

Чл. 136. (1) Адвокатурата е свободна, независима и самоуправляваща се. Тя подпомага гражданите и юридическите лица при защитата на техните права и законни интереси.

(2) Организацията и редът на дейността на адвокатурата се уреждат със закон.

Глава седма

МЕСТНО САМОУПРАВЛЕНИЕ И МЕСТНА АДМИНИСТРАЦИЯ

Чл. 137. (1) Територията на България се дели на общини и области. Териториалното деление и правомощията на столичната община и на другите големи градове се определят със закон.

(2) Други административно-териториални единици и органи на самоуправление в тях могат да бъдат създавани със закон.

Чл. 138. (1) Общината е основната административно-териториална единица, в която се осъществява местното самоуправление. Гражданите участват в управлението на общината непосредствено чрез референдуми и чрез общо събрание на населението. Служителите в общинските администрации се назначават с конкурс, на професионална основа, по начин и критерии определени със закон, за срок от пет години, след който се явяват отново на конкурс на равни начала с останалите кандидати за длъжността.

(2) Границите на общините се определят след допитване до населението.

(3) Общината е юридическо лице.

Чл. 139. (1) Самоуправляващите се териториални общности могат да се сдружават за решаване на общи въпроси.

(2) Законът създава условия за сдружаване на общините.

Чл. 140. (1) Орган на местното самоуправление в общината е общинският съвет, който се назначава конкурсно, на експертна основа, с възможност за работа в екип, за срок от пет години, след който всеки общински съветник, отново се явява на конкурс на равни начала с останалите кандидати за длъжността, по ред определен със закон.

(2) Изборът на нов член на общинския съвет става по искане

на гражданите или чрез инициатива на системата за народен контрол, по ред, определен със закон.

Чл. 141. (1) Орган на изпълнителната власт в общината е кметът.

(2) Кметът и окръжният полицейски началник се избират от населението с референдум, по ред и критерии, определени със закон.

(3) В своята дейност кметът се ръководи от закона, актовете на общинския съвет и решенията на населението.

(4) Отзоваването на кмет или окръжен полицейски началник и изборът на нов става по искане от народа, чрез инициатива на системата за народен контрол, с провеждане на референдум. В този случай заедно с кмета оставка подава и целия общински съвет.

Чл. 142. Общината стопанисва общинската собственост, която използва в интерес на териториалната общност.

Чл. 143. (1) Общината има самостоятелен бюджет.

(2) Постоянните финансови източници на общината се определят със закон.

(3) Държавата чрез средства от бюджета и по друг начин подпомага нормалната дейност на общините.

Чл. 144. Областта е административно-териториална единица за провеждане на регионална политика, за осъществяване на държавно управление по места и за осигуряване на съответствие между националните и местните интереси.

Чл. 145. (1) Управлението в областта се осъществява от областен управител, подпомаган от областна администрация.

(2) Областният управител се назначава от министерския съвет, чрез конкурс по критерии определени със закон.

(3) Областният управител осигурява провеждането на държавната политика, отговаря за защитата на националните интереси, на законността и на обществения ред и осъществява административен контрол.

Чл. 146. Централните държавни органи и техните представители по места осъществяват контрол за законосъобразност върху актовете на органите на местното управление, само когато това е предвидено със закон.

Чл. 147. Общинските съвети могат да оспорват пред съда актовете и действията, с които се нарушават техни права.

Чл. 148. (1) Организацията и редът на дейността на органите на местното самоуправление и на местната администрация се определят със закон.

(2) Управленческата дейност на областната и общинската администрация се наблюдава пряко или чрез видео запис от системата за народен контрол.

Глава осма

СИСТЕМА ЗА НАРОДЕН КОНТРОЛ

Чл. 149 (1) Системата за народен контрол извършва мониторинг на потребностите на живота на населението и установява възникналите пред него проблеми, които поставя за решаване пред органите на държавния апарат или на референдум.

(2) Гражданите, навършили 18 годишна възраст попълват ежемесечно анкетни листи, с които информират системата за народен контрол за това, от което имат нужда в бита си и необходимите задачи за решаване, изискващи намесата на държавата, в района по местоживеене, общината или държавата.

(3) Събирането и обработката на информацията от мониторинга, се извършва ежемесечно от структурите на системата за народен контрол, изградени на регионален принцип към всяка община.

(4) Анализът и канализирането на информацията се извършва по приоритет на важност и за определен от закона срок, от компетентните експертни звена в системата за народен контрол и от центъра за стратегически анализ и планиране.

(5) Системата за народен контрол отреагира на всеки сигнал, чрез сезиране на съответните органи в държавния апарат, отговорни за разрешаването на възникналия конкретен казус или органите на съда и прокуратурата, при необходимост от проверка и съмнение за закононарушение.

(6) Системата за народен контрол наблюдава компетентните

органи за съвременното разрешаване на възникналите задачи и ситуации в срок, установен от закона. При несправяне се търси персонална отговорност от отговорните държавни инстанции и служители, предлагат се алтернативи за справяне с проблема и се проследява неговото разрешаване.

Чл. 150. (1) Системата за народен контрол извършва пряко наблюдение на всички заседания и действия на всички органи и звена на управление на държавния апарат – на законодателното събрание, президентството, министерския съвет, местната администрация и органите на съдебната власт, както и на собствените си структури. Наблюдението е с директно присъствие на свои упълномощени служители или чрез видеонаблюдение и видеозапис.

(2) Системата за народен контрол следи за спазването на законите, конституцията и интересите на обществото, както и за разпределението на отговорността при всеки един управленски акт на органите на държавния апарат.

(3) Системата за народен контрол дава, на всеки три месеца, персонална оценка на качеството на управленския труд на всеки един държавен служител, според критериите описани в длъжностната му характеристика.

(4) Системата за народен контрол открива процедура по отстраняване на държавния служител от длъжност, при несправяне с работата или установяване на извършени от него законови нарушения, по ред определен със закон.

Чл. 151. (1) При необходимост системата за народен контрол може да предизвика референдум от местно, общинско, регионално и национално ниво, за избор на държавни служители или за намиране на решение на нововъзникнала ситуация, в консултация със законодателното събрание за конкретната формулировка на въпросите от допитването.

(2) Системата за народен контрол може да предложи на референдум, да се гласува недоверие на президент, министерски съвет, министри, кметове, съдии, главен прокурор и прокурори, на база анализа от проучванията на мнението на обществото или по желанието на гражданите, по ред определен с закон.

Чл. 152. (1) Системата за народен контрол следи за достоверността и свободния достъп на гражданите до всякакъв вид, род и тип информация.

(2) Системата за народен контрол следи за прояви на целенасочено манипулиране или умишлено изкривяване и филтриране на информацията в печата, медиите и интернет. Следи за използване на несанкционирани технологични манипулативни методи за неосъзнато информационно въздействие върху гражданите, както и за информационната хигиена в медийното пространство, съгласно нравствените добродетели на обществото ни.

(3) Системата за народен контрол контролира работата на медийните агенции за обективност и приоритет при оценяването на медиите по следните критерии: достоверност, обществена значимост, обективност, критичност, духовна зареденост, емоционален фон, способстване за единение на обществото, добродетелност, информационна наситеност, актуалност, образователност, интересност, способстване за повишаване на жизнеспособността на обществото.

(4) Системата за народен контрол контролира интернет, чрез маркиране на информационно опасните сайтове и страници в мрежата, понижаващи жизнеспособността на обществото. Потребителят сам разбира и поема отговорността си като взема в предвид пояснението за посоката на опасното информационно въздействие на сайта или страницата.

Чл. 153. (1) Служителите в системата за народен контрол се назначават, след преминаване на курс за обучение по управленческа грамотност и след конкурс за длъжността си, по ред и критерии определени в закон.

(2) Институтът за подготовка на управленски кадри работи в тясно взаимодействие със системата за народен контрол и заедно провеждат практическо обучение на населението по управленческа грамотност.

(3) Граждански структури медийно осветяват и следят за качеството на работата на системата за народен контрол. При установени закононарушения те сезират съдебните органи и прокуратурата.

(4) Редът, начинът на работа и структурата на системата за народен контрол, както и формите на контрол върху нея, се определят със закон.

Глава девета КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Чл. 154. (1) Конституционният съд се състои от 12 съдии, назначени с конкурс, на професионална основа, по критерии определени със закон.

(2) Мандатът на съдиите от конституционния съд е пет годишен, след който отново се явяват на конкурс, на равни начала с останалите кандидати за заеманата длъжност. Мандадът може да се прекрати при напускане или отзоваване, чрез референдум, проведен по инициатива от народа или от системата за народен контрол, при несправяне с работата с необходимото качество или при установяване на противозаконно действие. Съставът на конституционния съд се обновява при нужда, по ред, определен със закон.

(3) За съдии в конституционния съд се избират юристи с високи професионални и нравствени качества, най-малко с петнадесетгодишен юридически стаж.

(4) Съдиите от конституционния съд избират председател на съда с тайно гласуване за срок от три години.

(5) Положението на член на конституционния съд е несъвместимо с представителен мандат, със заемане на държавна или обществена длъжност, с членство в политическа партия или синдикат и с упражняването на свободна, търговска или друга платена професионална дейност.

Чл. 155. (1) Мандатът на съдия в конституционния съд се прекратява при:

1. несправяне с работата, с необходимото качество;
2. подаване на оставка пред конституционния съд;
3. влизане в сила на присъда, с която е наложено наказание лишаване от свобода за умишлено престъпление;

4. фактическа невъзможност да изпълнява задълженията си повече от една година;

5. несъвместимост с длъжности и дейности по чл. 154, ал. 5;

6. смърт.

(2) При прекратяване на мандата на съдия от конституционния съд в едномесечен срок на негово място, с конкурс, се назначава друг.

Чл. 156. (1) Конституционният съд:

1. дава задължителни тълкувания на Конституцията;

2. произнася се по искане за установяване на противоконституционност на законите и на другите актове на Законодателното събрание, както и на актовете на президента;

3. решава спорове за компетентност между президента и министерския съвет, както и между органите на местно самоуправление и централните изпълнителни органи;

4. произнася се за съответствието на сключените от България международни договори с Конституцията и решенията на референдумите преди ратификацията им, както и препоръки за съответствие на законите с общопризнатите норми на международното право и с международните договори, по които България е страна;

5. произнася се по спорове за конституционността на политическите партии и сдружения;

6. произнася се по спорове за законността на избора за президент, вицепрезидент или министър-председател.

7. произнася се по спорове за законността на избора на служител в законодателната, изпълнителната или съдебно-наказателната власт.

8. произнася се по обвинения, повдигнати от народа срещу президента, вицепрезидента и министър-председателя.

(2) Със закон не могат да се дават или отнемат правомощия на Конституционния съд.

Чл. 157. (1) Конституционният съд действа по инициатива най-малко на една пета от юридическите представители от законодателното събрание, президента, министерския съвет, върховния касационен съд, върховния административен съд главния проку-

пор или системата за народен контрол. Спорове за компетентност по т. 3 на ал. 1 от предходния член могат да се повдигат и от общинските съвети.

(2) Когато установят несъответствие между закона и Конституцията, върховният касационен съд или върховният административен съд спират производството по делото и внасят въпроса в конституционния съд.

Чл. 158. (1) Конституционният съд постановява решенията си с мнозинство повече от половината от всички съдии.

(2) Решенията на конституционния съд се обнародват в „Държавен вестник“ в 15-дневен срок от приемането им. Решението влиза в сила три дни след обнародването му. Актът, обявен за противоконституционен, не се прилага от деня на влизането на решението в сила.

(3) Частта от закона, която не е обявена за неконституционна, запазва действието си.

Чл. 159. (1) Организацията и редът на дейността на конституционния съд се определят със закон.

(2) Работата на конституционния съд и структурите му, се наблюдава пряко или чрез видео запис от системата за народен контрол.

Глава десета

ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА КОНСТИТУЦИЯТА. ПРИЕМАНЕ НА НОВА КОНСТИТУЦИЯ

Чл. 160. Законодателното събрание може да изменя и допълва всички разпоредби на Конституцията единствено и само в следствие и в съответствие с решения от референдум.

Чл. 161. (1) Правото на инициатива за провеждане на референдум, за изменение и допълнение на Конституцията, принадлежи на една четвърт от юридическите представители от законодателното събрание, на президента, министър-председателя и системата за

народен контрол по искане на гражданите, по начин определен със закон.

(2) Предложението се разглежда от законодателното събрание и не по-късно от един месец след постъпването му, то излиза с мнение по него, за провеждане на референдум.

Чл. 162. (1) В съответствие с решението на референдума, законодателното събрание приема закон за изменение или допълнение на Конституцията с мнозинство две трети от всички юридически представители на две гласувания в различни дни.

(2) Ако предложението получи по-малко от две трети от гласовете на всички юридически представители, предложението се поставя за ново разглеждане не по-рано от два и не по-късно от пет месеца. При новото разглеждане предложението се приема, ако за него са гласували не по-малко от половината от всички юридически представители.

Чл. 163. Законът за изменение или допълнение на Конституцията се подписва и се обнародва от председателя на Законодателното събрание в „Държавен вестник“ в седемдневен срок от приемането му.

Чл. 164. Великото народно събрание се състои от около 400 народни представители – десетохилядници, избрани на регионален принцип, чрез местни референдуми, по определен в закона ред, от упълномощащите ги да ги представляват десетници, стотници и хилядници.

Чл. 165. Великото народно събрание:

1. приема нова Конституция;
2. решава въпросите за изменение и допълнение на гл. десета от Конституцията.

Чл. 166. (1) Правото на инициатива за провеждане на референдум по предходния член има народът.

(2) Проектът за нова Конституция или за изменение на действащата, както и за промени в територията на страната по чл. 159 се разглежда от законодателното събрание не по-рано от два месеца и не по-късно от пет месеца след внасянето му.

Чл. 167. (1) Резултатът от референдума определя необходимостта от провеждането на изборите за Велико народно събрание.

(2) Президентът насрочва изборите за Велико народно събрание в тримесечен срок от датата на разпореждането на законодателното събрание.

Чл. 168. Великото народно събрание приема решение по внесените проекти с мнозинство две трети от всички народни представители на три гласувания в различни дни.

Чл. 169. (1) Великото народно събрание решава само тези въпроси от Конституцията, за които е избрано.

(2) В неотложни случаи Великото народно събрание изпълнява функциите и на законодателно събрание.

(3) Правомощията на Великото народно събрание се прекратяват, след като то се произнесе окончателно по въпросите, за които е избрано.

Чл. 170. Актовете на Великото народно събрание се подписват и обнародват от неговия председател в седемдневен срок от приеждането им.

Глава единадесета ГЕРБЪТ, ПЕЧАТ, ЗНАМЕ, ХИМН, СТОЛИЦА

Чл. 171. Гербът на България е един изправен златен лъв на тъмночервено поле във формата на щит. Гербът може да се промени след всенародно одобрение в референдум.

Чл. 172. На държавния печат е изобразен гербът на България.

Чл. 173. Знамето на България е трицветно: бяло, зелено и червено, поставени водоравно отгоре надолу. Знамето на България може да се промени след всенародно одобрение в референдум.

Чл. 174. Редът, по който се полага държавният печат и се издига националното знаме, се определя със закон.

Чл. 175. Химн на България е песента „Мила Родино“. Химнът на България може да се промени след всенародно одобрение в референдум.

Чл. 176. Столица на България е град София. Столица на България може да се промени след всенародно одобрение в референдум.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. (1) След приемането на Конституцията Великото народно събрание се саморазпуска.

(2) Великото народно събрание продължава да изпълнява функциите на законодателно събрание до влизане в длъжност на новото законодателно събрание. В същия срок се образуват конституционният съд и висшият съдебен съвет.

(3) На първото заседание на законодателното събрание след влизането в сила на Конституцията юридическите представители, президентът, вицепрезидентът и членовете на министерския съвет полагат предвидената в тази конституция клетва.

§ 2. До избирането на върховния касационен съд и върховния административен съд техните правомощия по чл. 131, ал. 3 и чл. 154, ал. 1 от Конституцията се упражняват от върховния съд на България.

§ 3. (1) Разпоредбите на заварените закони се прилагат, ако не противоречат на Конституцията.

(2) В едногодишен срок от влизане на Конституцията в сила законодателното събрание отменя тези разпоредби на заварените закони, които не са отменени по силата на непосредственото действие по чл. 5, ал. 2 на Конституцията.

(3) Законодателното събрание в срок от три години приема законите, които изрично са посочени в Конституцията.

§ 4. Определената с Конституцията организация на съдебната власт влиза в действие след приемането на новите устройствени и процесуални закони, които трябва да бъдат приети в срока по § 3, ал. 2.

§ 5. Административните ръководители в органите на съдебната власт заемат постове си докато извършват работата си с високо качество и професионализъм.

§ 6. До избирането на президент и вицепрезидент председателят и заместник-председателят на великото народно събрание изпълняват функциите на президент и вицепрезидент по тази Конституция.

§ 7. Правителството продължава да изпълнява функциите си по тази Конституция до образуването на ново правителство.

§ 8. Тази Конституция влиза в сила от деня на обнародването ѝ в „Държавен вестник“, след решение на народа, взето на всенароден референдум (или от велико народно събрание) и отменя Конституцията на Република България от 13.07.1991 г. (Обн., ДВ, бр. 56 от 13.07.1991 г., в сила от 13.07.1991 г., изм. и доп., бр. 85 от 26.09.2003 г. изм. и доп., ДВ, бр.18 от 25.02.2005 г., бр. 27 от 31.03.2006 г. и бр.78 от 26.09.2006 г. – Решение № 7 на Конституционния съд от 2006 г.)

ОТНОСНО ОБСЪЖДАНЕТО НА ПРОЕКТА ЗА КОНСТИТУЦИЯ:

Защо пионерите на американската конституция бяха забравени?

Защо се налага обсъждане от страна на целият български народ на настоящата Нова или Новозаветна Конституцията! Новата бъдеща конституция! Новозаветна конституция! Защо е толкова важна тази тема!

Конституцията, драги ми българи, това не е политика, както повечето от вас все още си мислят. Не е политика! Тъй както един български политик обяви, че ако не искате да се занимавате с политика, то тя се занимава с вас, така и сега да кажем: Конституцията, това не е политика, а това е висша просвета за правата и задълженията на всеки тук на тази земя.

Погазването на вашите права е станало, точно както се е получило и в условията на САЩ, поради причина, че масата от народа нехае за основните си права. Поради и тази причина са се намерили тези хитреци, които са започнали с поправките. Ако САЩ си отидат в историята, няма да е само заради катаклизмите, и заради нарушенията на правилата на общуване с Природата, а най-вече заради поправките върху свещеното желание на пионерите на американската конституция да създадат един остров на толерантността и свободомислието. Какво обаче се получи! Друг въпрос и за това вина имат както „хитреците“ обявили се за господари и потънали в безмерна алчност за управление на народа, така и безкултурието на масите. Които позволиха да бъдат превърнати в едно стадо, което нагъва огромните порции с изкуствени храни, седи пред телевизорите и потребява масовата култура. Затова и казваме, че **КОНСТИТУЦИЯТА Е ПРЕДИ ВСИЧКО ВЪПРОС НА ПРОСВЕТА, И Я ИЗВАЖДАМЕ ОТ ТЕМАТА ЗА ПОЛИТИКАТА,** която както винаги ще се опита това да нагика в проблемите на партийността и битките за власт и контрол.

Моля да бъдем правилно разбрани: Ако искаме да имаме Нова Чиста и Свята конституция, необременена от политически страсти и битки за власт, това ще означава, да създадем атмосфера за справедливо обсъждане на проекта за конституцията и нейните раздели и алинеи.

Въпрос на чест и достойнство за всеки българин е да прочете

Проекта и да проумее защо е толкова важен този проект и защо българският народ се нуждае спешно от Нова конституция.

Да отговорим и на въпроса: Каква полза от нова конституция, като и сегашната – старата не се спазва!

Нейните раздели за безплатно образование до 11 клас, някой да ги прилага! Е да, но нали затова сме я докарали дотам, с нихилизма си, защото не уважаваме Ранга на Конституционалното право!

И така, нашият призив е:

КОНСТИТУЦИЯТА ДА БЪДЕ ВЪПРОС НА ПРОСВЕТА В ПЕРИОДА НА ОБСЪЖДАНЕ, И ПО-МАЛКО ПОЛИТИКА И ДОСТЪП НА ПОЛИТИЧЕСКИ ПАРТИЙНИ ИНТЕРЕСИ ДО НЕЯ.

КОНСТИТУЦИЯТА Е ПРИВИЛЕГИЯ НА НАРОДА, НАРОДЪТ Е ТОЗИ, КОЙТО ЩЕ ТРЯБВА ДА Я ПРЕДЛОЖИ, ДА Я ПОЗНАВА. ДА Я ОБСЪЖДА И ДИСКУТИРА, ЧЛЕН ПО ЧЛЕН, АЛИНЕЯ ПО АЛИНЕЯ.

Само по този начин ние няма да влезем в коловозите на пионерите, които създадоха американската конституция, която днес е изопачена и погазена изцяло. САЩ са една страна, която е готова да въведе полицейската система поради това, че стадото е позволило на „хитреците“ да го обявят за стадо и после да го възседнат.

Човек идва на тази земя с правото си да се роди физически като тяло в едно светло и чисто място. И също така, си отива от тази земя с правото си да бъде погребан, изпратен достойно от своите близки и роднини. Погледнете днес какви са местата за раждане на децата – родилните домове, и какви са местата, от които той си заминава, т.е. бива изпратен от този свят – гробищата.

Родилните домове и гробищните паркове, ето това е лицето на днешната култура, а не оперните спектакли, шоу програми, естрадни концерти и прочие други културни мероприятия.

Човек идва гол на тази земя и гол си отива, нищо не може да отнесе отвъд. Така ли е!

Пред въпросите на Живота и Смъртта, всички са равни! Тук няма по-първи от другите! Когато Божият Закон слезе плътно над физическият закон в лицето на Конституцията, тогава и настъпва времето на хилядолетният мир!

Съдържание

Вместо предговор	3
ПРОЕКТ ЗА КОНСТИТУЦИЯ НА БЪЛГАРИЯ	
Глава първа ОСНОВНИ НАЧАЛА	21
Глава втора ОСНОВНИ ПРАВА, СВОБОДИ И ЗАДЪЛЖЕНИЯ НА ГРАЖДАНИТЕ	31
Глава трета ЗАКОНОДАТЕЛНО СЪБРАНИЕ	41
Глава четвърта ПРЕЗИДЕНТ НА БЪЛГАРИЯ	47
Глава пета МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ	51
Глава шеста СЪДЕБНО-НАКАЗАТЕЛНА ВЛАСТ	53
Глава седма МЕСТНО САМОУПРАВЛЕНИЕ И МЕСТНА АДМИНИСТРАЦИЯ	58
Глава осма СИСТЕМА ЗА НАРОДЕН КОНТРОЛ	60
Глава девета КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД	63
Глава десета ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА КОНСТИТУЦИЯТА. ПРИЕМАНЕ НА НОВА КОНСТИТУЦИЯ	65
Глава единадесета ГЕРБ, ПЕЧАТ, ЗНАМЕ, ХИМН, СТОЛИЦА	67
ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ	68
ОТНОСНО ОБСЪЖДАНЕТО НА ПРОЕКТА ЗА КОНСТИТУЦИЯ	71